SCRIPTURĂ SAU TRADIŢIE

ANUL 2010, NR. 9

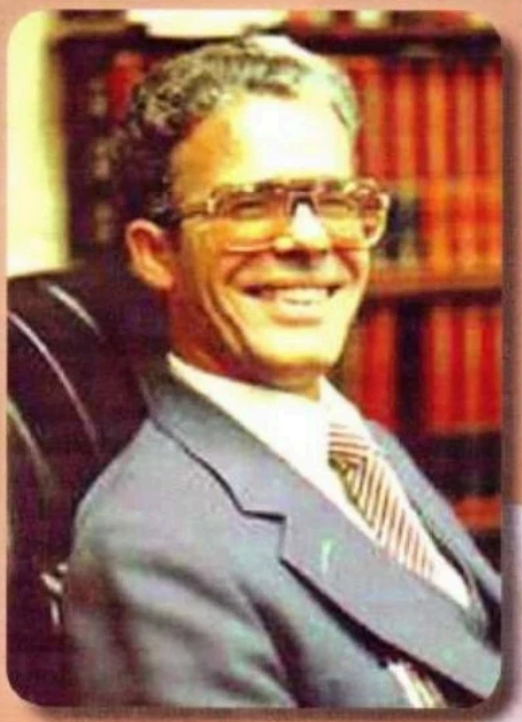

ALBERTO RIVERA

1935 - 1997

Dragi cititori,

Noi românii suntem în criză economică de" peste 15 ani, odată cu venirea democraţiei, şi avem sentimentul că această criză nu se va mai termina niciodată. De fapt ne-am obişnuit cu ea. Cred că noi românii nici nu am şti cum să trăim fără criză.

În anul acesta 2009 cuvântul „criză" ne este prezentat în toate situaţiile vieţii noastre. Şi ca să fiu şi eu în pas cu „criza" doresc să o abordez însă dintr-un alt punct de vedere.

Criza spirituală şi morală

Se face oare vinovat cineva de criza în care ne aflăm sau şi din acest punct de vedere este ceva normal pentru noi, românii.

Nimănui nu-i place să i se spună că este rob, prizonier sau victimă. Mândria omului e de aşa natură încât îl face să se prezinte ca liber chiar şi atunci când nu are cu ce-şi ascunde lanţurile sau cătuşele. Şi totuşi, noi toţi suntem prizonieri ale unor sisteme de gândire. Suntem robi ale unor concepţii care ne-au fost imprimate în minte încă din copilărie, fără voia noastră. Suntem victime ale unor procese de spălare a creierului şi de brutală şi insidioasă îndoctrinare.

Se cere inteligenţă, imaginaţie şi curaj ca să scapi dintr-o închisoare sau să fugi dintr-o ţară ajunsă sub despotism. Este însă mult, mult mai greu să te eliberezi de ideile care ţi-au fost imprimate sistematic în gândire şi care ţi-au devenit o a doua natură.

Există o serie întreagă de noţiuni care ne-au fost imprimate în gândire, şi le luăm totdeauna de la sine înţelese, fără să ne treacă măcar o dată prin gând că am putea, sau că ar trebui, să le contestăm valabilitatea.

Începând cu secolul IV al erei noastre problema cea mare a fost aceea, că împăraţii Bizanţului începând de la Constantin cel Mare şi-au dorit să creştineze păgânismul. Efectul a fost cu totul altul, s-a păgânizat creştinismul.

Biserica devine de acum dictatorială şi totalitaristă, bucurându-se de ajutorul statului, impunând cu forţa creştinismul şi într-o altă fază compromiţându-şi mesajul, dând mâna cu filosofiile păgâne şi învăţăturile religioase babiloniene. Astfel, biserica creştină în loc să fie motorul dezvoltării spirituale al indivizilor şi al naţiunilor, a devenit o frână în calea acestei dezvoltări.

În creştinism astfel, s-au introdus învăţături păgâne care încetul cu încetul au fost „încreştinate" sau „sfinţite" de biserică. Acum se introduce „Cultul Maicii Domnului", „Cultul icoanelor", „Cultul crucii" şi o serie de alte învăţături. Perioada în care Biserica a avut puterea absolută asupra conştiinţelor a rămas în istorie sub numele de ,,Evul Mediu întunecat".

Reacţiile societăţii medievale la această situaţie au fost virulente şi s-au manifestat pe două direcţii. Prima reacţie a fost un atac total asupra învăţăturilor propovăduite de Biserică şi asupra religiei, în general şi înlocuirea ei cu o concepţie ateistă despre lume şi viaţă, numită pe rând umanism, iluminism, raţionalism şi pozitivism, cale adoptată în special de Franţa. A doua reacţie a fost reforma bisericii, adică aruncarea peste bord a acelor forme ale religiei creştine care erau aberaţii omeneşti adăugate în cursul secolelor şi întoarcerea la creştinismul originar, biblic. Calea aceasta a fost urmată de Anglia, Suedia, Norvegia, Danemarca şi parţial de Olanda, Germania şi Elveţia.

Datorită faptului că Reforma, nu a pătruns în nici una din ţările Europei de Răsărit, românii nu i-au înţeles niciodată esenţa sau valoarea. Esenţa Reformei este reîntoarcerea la Biblie şi acceptarea acesteia ca singura sursă de îndrumare spirituală şi de formare a unei concepţii despre lume şi viaţă.

Peste noi însă, a trecut ateismul sub forma politică a comunismului. Partidul comunist, introducând o economie central planificată, avea nevoie de o societate în care oamenii trebuiau să fie supuşi orbeşte şi în exclusivitate partidului şi care executau cu fidelitate ordinele acestuia. Partidul a ajuns la concluzia corectă că numai o mentalitate ateistă este dispusă spre o asemenea robotizare. Astfel s-a procedat la „reeducarea" maselor, prin care se urmărea producerea unui om nou, cu un nou tip de gândire.

În toată această perioadă credinţa noastră românească s-a mai ţinut din inerţia tradiţiei, datorită ataşamentului nostru de obiceiul şi de datina bătrânilor cât şi a compromisurilor făcute de ierarhie, faţă de organele de stat.

De ceva ani ne-am eliberat de comunism printr-o revoluţie de stradă sau lovitură de palat. În ciuda acestui fapt comunismul a rămas cu tarele lui în caracterul poporului nostru şi încă nu suntem eliberaţi de el; în acelaşi timp s-a păstrat tradiţia bisericească. De ce are astăzi nevoie românul şi naţiunea română? De o nouă revoluţie? Sau de o adevărată naştere din nou?

Pentru o adevărată renaştere avem nevoie de o întoarcere la Sfânta Scriptură. Atunci ne vom elibera cu adevărat de comunism dar şi de tradiţie. Avem libertate, ne mai trebuie doar voinţă.

Din păcate, astăzi închinarea tradiţională ne ţine departe de duhul credinţei creştine, de viaţa cea nouă. Aceasta menţine confuzia şi în consecinţă criza noastră spirituală şi morală. Dacă nu putem face nimic în faţa crizei mondiale, în dreptul nostru dar şi al semenilor noştri avem soluţia: vă chemăm astăzi dragi români la o Reformă a sufletului românesc.

Editând materiale de genul celui de faţă, venim în ajutorul credincioşilor ortodocşi români făcându-i să înţeleagă că tradiţia nu are nici o legătura cu Sfânta Scriptură.

Aceasta nu este lucrarea mea, eu doar o coordonez, este lucrarea noastră a tuturor.

Pe toţi cei care aţi fost eliberaţi de tradiţie, vă chem să vă alăturaţi lucrării pe care o desfăşor, sprijinindu-mă.

Pentru mai multe informaţii puteţi să mă contactaţi la telefon: 0723 668 602; 0256 350 257

Cont bancar: R057 CARP 0361 0022 1320 RO01

Banca Comerciala Carpatica - Sucursala Lugoj, jud. Timiş

Cu respect,

Redactor
Florea Daniel Cristian - pastor
Ex preot ortodox

Bibliografie:

Aurelian Ştefan-Chibici „Creştinismul şi Scripturile"
Iosif Ton „Credinţa adevărată"

DTSTUT yiJATJl LUI JAL'BTŒCÏO'RÍ\TFJA

Totul a început într-o dimineaţă de toamnă a anului 1942, într-un sat spaniol. Pe strada pietruită a satului s-a apropiat un automobil vechi ce aparţinea şcolii catolice şi care se îndrepta spre aceasta. Mama Rivera îşi ducea fiul la şcoală. „Părinte Abraham, astăzi este cea mai fericită zi din viaţa mea. în sfârşit, fiul meu începe azi şcoala de preoţi." „într-adevăr, d-na Rivera, v-aţi pregătit băiatul cum se cuvine pentru această meserie extraordinară", răspunse părintele.

„Priveşte, Alberto! Vezi clădirea aceasta din faţa noastră? Asta va fi şcoala ta."

„Da, părinte Abraham, văd," răspunse impresionat tânărul. Pe măsura ce se apropiau de clădire, tânărul Alberto se simţea tot mai stânjenit. în interiorul său avea loc o luptă pe care nimeni nu părea că o observă.

Maşina opri iar tânărul coborî din ea împreună cu mama sa şi părintele. Băiatul se lăsa condus spre poartă, împotriva voinţei sale.

„L-am botezat pe Alberto şi acum îl conduc prin această poartă," spuse părintele zâmbind, în timp ce stăteau cu toţii în faţa intrării în clădire. „Vino, fiule."

în acel moment se întâmplă un lucru neaşteptat. Alberto începu să suspine şi spuse, plângând „Nu, mama, nu! Nu vreau sa rămân aici! Trebuie să mă iei acasă cu tine. Te rog, mama!"

Surprins, părintele se întoarse spre Alberto şi răspunse: „Dar ce ai păţit, vrei să îţi dezamăgeşti mama?"

Nici mama Rivera nu înţelegea ce se întâmplă cu fiul său. „Alberto,

încetează! Trebuie să rămâi aici, înţelegi - trebuie!" în timp ce mama lui îl împingea înainte, tânărul simţea cât de iritată şi nervoasă era aceasta.

Trecuseră doi ani de la intrarea tânărului în şcoala catolică, perioadă în care acesta se supusese regimului de învăţătură. într-o zi, rectorul seminarului îl chema pe Alberto la el, deoarece bunica băiatului, împreună cu două mătuşi veniseră să îl viziteze şi doreau să discute cu el, „Părinte, nu prea avem mult timp la dispoziţie. Mama lui Alberto e pe moarte şi doctorul spune că trebuie să ne grăbim dacă dorim ca el să apuce să îşi vadă pentru ultima oară mama." Când Alberto află vestea, fu foarte întristat. Primi permisiunea să plece acasă pentru câteva zile, însă refuza şi răspunse într-un mod cu totul neaşteptat. „Nu, părinte, nu mă mai întorc acasă. Acum, biserica şi enoriaşii sunt casa mea." Alberto căzu în genunchi în faţa rectorului. Munca intensă a preoţilor iezuiţi avusese succes. (Ordinul iezuit este cel mai sever ordin al Bisericii Romano-catolice.) Atitudinea lui Alberto faţă de biserică se schimbase radical faţă de prima zi, lucru de care îşi dădea seama şi rectorul, însă acesta cunoştea şi modul în care conştiinţa lui Alberto putea fi influenţată. „Fiule, dă-mi voie să-ţi pun o întrebare. Ridică-teşi priveşte-mă în ochi! Tu ştii că ai venit aici ca să devii preot. însă ai uitat deja legământul ascultării şi supunerii? Mi se pare, dragul meu, că nu eşti încă pregătit să asculţi. Ţi-am poruncit să pleci şi tu refuzi să îmi dai ascultare?"

Alberto răspunse cu voce stinsă: „Da, părinte. Cu permisiunea voastră, sunt pregătit să plec." „îţi acord permisiunea", răspunse rectorul, „însă, părinte, am voie să mă întorc? îmi permiteţi să mă întorc aici?" Alberto puse aceasta întrebare cu emfaza şi speranţa în glas. „Desigur, Alberto Rivero, bineînţeles că te vei întoarce," îl linişti rectorul. Bunica băiatului urmări cu nerăbdare această discuţie. „Grăbeşte-te, Alberto! în numele Domnului - grăbeşte-te! Mama ta ar putea să îşi dea sufletul în orice clipă. în casa familiei Rivera era o harababură desăvârşită. Mama lui Alberto fusese mutată din camera de dormit într-o altă cameră şi povestea tot timpul tuturor cum fiinţe înspăimântătoare îşi făceau mereu apariţia în camera sa. Părintele Abraham porunci ca femeia muribundă să fie îngrijită şi păzită cum se cuvine.

în camera alăturată, vecinii îl consolau pe tatăl lui Alberto. „Domnule Rivera, soţia dumneavoastră

este o sfântă. Ea a ajutat pe toată lumea, şi-a dedicat viaţa cu totul Fecioarei Măria şi Bisericii/'Dacă ne aducem bine aminte, Teresa nu a lipsit niciodată de la nici o slujbă. Este cu adevărat o sfântă."

Sosirea lui Alberto i-a întrerupt pe vecini şi pe vizitatorii veniţi la căpătâiul muribundei. Se ridicară cu toţii în picioare şi îl conduseră la mama sa. Alberto îngenunche în fa'ţa patului, iar mama lui îl cuprinse cu braţele,îmbrăţişându-l cu ultimele puteri. „Alberto, fiul meu drag, preotul meu. Mi-e atât de teamă, nu vreau să mor - te rog. Mi-e frică, te implor ajuta-mă. Roagă-te pentru mine la Sfânta Fecioară. Roagă-te pentru mine ...! Am rostit rugăciunea inimii lui Iisus, dar n-am primit nici un răspuns în suflet. Ajută-mă, Alberto. Mi-e o teamă îngrozitoare ... ajută-mă!"

Părintele Abraham veni în grabă şi Alberto îl întreba deznădăjduit: „Părinte, nu ştiu ce trebuie să fac ... Nu puteţi face nimic pentru mama mea?" însă părintele îşi ridica şi el umerii în semn de neputinţă. „Fiul meu, eu am făcut tot ce mi-a stat în putinţă."

Mama lui Alberto fu cuprinsă de panică şi începu să ţipe: „Vai, Doamne-Dumnezeule... nălucile se apropie iarăşi! Vin să mă ia cu ele! Au sosit - sunt aici în cameră! Ooo, mi-e tare teamă!"

Preotul încerca să îl liniştească pe Alberto. „Mamei tale i s-a dat nu numai sfânta împărtăşanie, ci a primit şi dezlegare specială de la Papa. Am organizat pentru ea şi o slujbă extraordinară. în plus, chiar adineauri i-am acordat taina sfintei însănătoşiri." Mama lui Alberto nu luase niciun medicament care să îi fi alterat starea de conştiinţă, şi totuşi ea continua să vadă năluci şi apariţii extraordinare. „Priveşte, Alberto, ia oamenii aceia drăguţi din mijlocul focului! Nu, nu sunt oameni, sunt nişte biete suflete! Acum au venit să mă ia şi pe mine - nu, nuu! Alberto, le poţi vedea? Vor să mă arunce şi pe mine în foc! Alberto, goneşte-le, goneşte-le de-aicea, nu vreau să ard în foc. Mi-e foarte frică - mi-e teamă să mor, mi-e frică groaznică de foc - de aceste făpturi nepământeşti ... eliberează-mă, salvează-mă ... ajuta-mă..."

Preotul răsufla adânc şi greu. „S-a dus, fiul meu."

Teresa Alberto Rivera muri în groaznica agonie la vârsta de 33 de ani, în prezenta fiului său deznădăjduit.

în ziua următoare, după ce Alberto îşi reveni puţin, inima sa se lăsa cuprinsă de mari îndoieli. Părintele Abraham observa acest lucru şi încerca să îi risipească aceste îndoieli. „Alberto, trebuie să crezi în Biserică ...! Eu sunt preotul care te-a botezat şi nu crezi ce îţi spun acum. Te înţeleg, însa după înmormântare îţi vei da şi tu seama. Fii binecuvântat, fiul meu." Alberto nu răspunse şi se gândi „Oare eu nu sunt fiul Său? Totul este minciună. Tainele nu au ajutat la nimic. Biserica nu a putut să o ajute în clipele când avea nevoie disperată de ajutor şi consolare. Părintele Abraham este un mincinos, se gândeşte că este reprezentantul lui Iisus, însă nici el nu a putut să ajute cu nimic. Totul este o mare minciună. Nu mai pot crede în nimic."

(în dreptul canonic şi dogme, preoţii au două atribuţii speciale: 1. iartă păcatele; 2. doar ei au dreptul de a ţine slujbele. Aceasta onoare le conferă aceeaşi poziţie ca şi Iisus conform doctrinei catolice.)

Mama lui Alberto fu înmormântată iar Alberto stătea deznădăjduit în faţa mormântului, îi veni din nou în minte discuţia avută ieri cu părintele. „Dacă părintele Abraham a minţit, înseamnă că nici el nu a făcut ceea ce trebuia să facă." Alberto se lasă în genunchi în faţa mormântului şi, cu lacrimi în ochi, promise" „Mama, dacă voi deveni preot, voi găsi răspunsul la tot ce s-a întâmplat, şi voi afla adevărul... îţi promit acest lucru. Să mă ajute Dumnezeu să devin preot, pentru a putea aduce tuturor care au nevoie pacea în suflet. Mamă, de dragul tău mă întorc la seminar. Vei fi mândră de mine. Te iubesc ..."

Timpul trecu. Suntem în anul 1979. într-o dimineaţă sună telefonul la o fabrică din San Diego. Apelul era pentru un anume Tim Clark. Era un prieten, care îi solicita un serviciu. Acesta îl ruga pe Tim dacă putea să găzduiască o persoană aflată la nevoie. Persoana respectivă era Alberto Rivera.

Câteva ore după convorbirea telefonică, întâlnirea avu loc în casa lui Tim Clark care afla în scurt timp despre cine era vorba. Era vorba despre un bărbat, un preot cu o istorie dintre cele mai neobişnuite şi despre care Tim nu auzise niciodată. După ce prietenul său pleca, Tim a început să discute cu musafirul său. Iată în continuare ce povesti Alberto:

Am fost preot iezuit şi episcop în cadrul Bisericii Romano-catolice. Iezuiţii ocupau poziţiile de frunte în ordinele religioase ale Bisericii Catolice. Acest ordin a fost înfiinţat de către Ignaţiu de Loyola în anul 1541 ca răspuns şi armă contra răspândirii credinţei protestante. Iezuiţii reprezintă serviciul de inteligenţă al bisericii. în trecut, ei au fost sfătuitorii regilor şi oamenilor de stat, iar în prezent lucrurile stau la fel. Iezuiţii ocupau funcţii de profesori şi şefi de catedră în facultăţile catolice şi posedă puteri inimaginabile pentru majoritatea oamenilor." (Cei mai mari consilieri economici din Germania sunt iezuiţi, din rândurile cărora fac parte tot mai mulţi manageri.)

Tim s-a arătat interesat de mărimea şi anvergura ordinului iezuit. Alberto îl lămuri: „Exista aproxima-

tiv 102.000 de membri ai ordinului. Aceştia sunt preoţi supuşi în totalitate Papei. Ordinul este condus de către un înalt prelat, denumit „Papa cel negru" (general iezuit), care se îmbracă în întregime în negru şi poseda o imensă putere la Vatican. Oameni buni, lucrurile nu sunt aşa cum par la prima vedere. Biserica Romano-catolica este plină de surprize, despre care voi aminti în cele ce urmează.

Pe măsură ce înaintam în cunoaşterea religiei catolice, am reuşit să aflu lucruri şi aspecte tot mai intime despre sistem şi am devenit din ce în ce mai îngrijorat în timp.

Am constatat că 86% dintre preoţi (inclusiv iezuiţii) trebuie să urmeze o pregătire psihologic-psihiatrică temeinică, similară unui proces de spălare a creierului.

Primul lucrucareîncepusă-mi şubrezească credinţa a fost moartea mamei mele, care s-a dăruit toată viaţa sa, trup şi suflet, bisericii şi nu şi-a pus niciodată la îndoiala credinţă, deoarece avea încredere totala în preoţi. Atunci când mama mea, cu sufletul pătruns de groază, şi-a dat ultima suflare fără a pomeni numele lui Christos, preotul a spus că a făcut tot ce i-a stat în putinţă. Preţul înfiorător a fost că mama mea şi-a pierdut sufletul. Atunci l-am acuzat pe preot pentru cele întâmplate şi mi-am promis că voi deveni eu însumi preot, pentru a afla adevărul.

Mai târziu am trăit o altă întâmplare care mi-a zdruncinat credinţa.

S-a întâmplat într-o seară, la şcoala de preoţi. Tocmai mă culcasem în pat şi doream să adorm, când în camera mea se strecura cineva. Persoana s-a apropiat încetişor de pat şi a început să mă sărute. Am sărit în sus şi am strigat de spaimă. Un preot a venit imediat şi i-am povestit cele întâmplate, după care acesta i-a spus presupusului homosexual să plece din cameră. Rămas singur cu mine, preotul a început să mă certe şi să mă avertizeze. Spunea că ar trebui să îmi fie ruşine de comportamentul meu şi că trebuia să mă spovedesc în genunchi, cu penitenţa. Nu mai înţelegeam nimic. Atunci preotul îmi spuse: „Acel bărbat dorea să îţi ofere dragostea sa, iubirea primită de la Dumnezeu, iar tu i-ai respins-o." Spre marea mea uimire, se părea că homosexualitatea nu era repudiată sau pusă măcar sub semnul întrebării, ci era privită, culmea, ca ceva dumnezeiesc. După cum aveam să descopăr mai târziu, acest fenomen era generalizat în cadrul bisericii, de la cel mai mic preot şi până la cardinali.

Să ne amintim numai ce este scris: pentru oamenii care comit rele şi nelegiuiri nu exista loc în împărăţia lui Dumnezeu. Să nu vă amăgiţi! Oamenii ce comit nelegiuri şi fapte rele sau se închină la idoli, cei care comit adulter sau se ţin cu parteneri de acelaşi sex, hoţii, cămătarii, beţivii, bârfitorii şi banditii nu vor intra în împărăţia cerurilor.

Celibatul este cauza marilor probleme. Când ascultam spovedaniile oamenilor, mulţi îşi manifestau aplecarea spre persoane de acelaşi sex, multe enoriaşe şi membre ale ordinului mărturiseau că au tendinţe lesbiene şi chiar recunoşteau că sunt atrase sexual de preoţi. Celibatul impus reprezintă o sursă inepuizabilă de frustrări."

Tim şi-a amintit că auzise despre descoperirea unui înfiorător cimitir subteran în apropierea unei mănăstiri, unde s-au găsit schelete de copii, după toată probabilitatea născuţi de călugăriţe.

„Da," răspunse Alberto, „este adevărat. Primul cimitir de acest fel a fost descoperit la Madrid, în anul 1932, apoi un altul al Sevilla în 1934 şi multe altele în diferite alte localităţi din Ţara Bascilor, în nordul Spaniei. Guvernul a ordonat o anchetă oficială amănunţită în toate mănăstirile, şcolile catolice, seminarele şi bisericile din ţară, ocazie cu care s-a descoperit o mulţime de astfel de cimitire. Şi la Roma au fost descoperite cimitire conţinând schelete de copii. Sub aceste mănăstiri s-au mai descoperit coridoare şi ganguri subterane secrete, în care erau depuse corpurile copiilor. Medicii au cercetat scheletele copiilor şi au constatat că aceştia fuseseră ucişi prin asfixiere mecanică. Atunci ne mirăm că Biserica catolică este atât de înverşunată împotriva avorturilor. Alberto răsufla adânc şi continua: „Aşa cum veţi observa imediat... - în absenţa celibatului impus preoţilor catolici, întregul sistem de biserici şi mănăstiri nu ar mai exista. Cele două lucruri sunt interdependente, iar de la cel mai important legământ, cel al celibatului, porneşte totul. Dacă un preot refuză să facă legământul de castitate şi celibat, el nu va avea voie să împărtăşească tainele. Acest aspect îi aşează pe preoţi pe un piedestal şi le conferă un statut de superioritate faţă de restul oamenilor, în opinia lor, întrucât ei sunt convinşi că Dumnezeu trebuie să le acorde cu prioritate lor graţia divină, deoarece trăiesc în celibat. Dacă toţi preoţii ar fi căsătoriţi, sistemul s-ar prăbuşi, deoarece acesta este construit pe canonul (legea) următoare: Papa nu poate proveni decât din rândurile preoţimii, iar fără Papă sistemul catolic nu ar exista, întrucât acestuia îi revine rolul de conducător (pastor) pe pământ.

Papa este „soarele" şi stăpânul universului. Conducătorii pământeni sunt doar nişte sateliţi, nişte planete sau luni a căror unică menire este de a reflecta splendoarea Papei. Toţi oamenii, luaţi la un loc, sunt doar pământul de pe tălpile Papei şi au obligaţia de a i se supune total acestuia. într-un alt paragraf al textului sus menţionat - paragraf valabil şi în prezent

din punct de vedere dogmatic - se susţine că Papei i s-a acordat de către Dumnezeu dreptul şi puterea de a împărţi dreptatea pe pământ - la fel ca şi lui Iisus Christos atunci când acesta a trăit printre oameni -, pentru a putea controla şi stăpâni toţi locuitorii planetei. Şi într-adevăr, Papa deţine puterea din punct de vedere cultural, politic, economic şi militar.

Acum doresc să povestesc câte ceva despre şcoala catolică pe care am frecventat-o. Următorul episod pe care l-am trăit acolo a avut urmări aproape nebănuite pentru mine.

La o lecţie, învăţătorul ne vorbea despre Petru, despre care ne povestea că a fost primul papa. Pentru a întări aceasta aserţiune, el ne-a amintit că Iisus spusese că Simon Petru era stânca pe care Domnul a construit Biserica Romano-catolică.

în ziua aceea eram plin de curaj şi i-am pus învăţătorului o întrebare bine-intenţionată, o întrebare care aproape că mi-a adus pieirea:

„Nu înţeleg. Ne-aţi învăţat că, în limbile latină respectiv greacă, Simon înseamnă nisip iar Petru o piatră de mici dimensiuni. Atunci nu înseamnă că Iisus însuţi este stanca ?" învăţătorul mi-a răspuns că, într-adevăr, acest lucru fusese spus într-o veche Biblie scrisă în limba arameica, care însă s-a pierdut în negura vremurilor. Mai multe nu mi-a permis să întreb.

„Vă rog, permiteţi-mi să continuu", am insistat eu. „Iisus a spus „... pe aceasta stâncă îmi voi întemeia eu Biserica". Aşadar, Petru nu putea fi stanca de care pomenea Iisus, întrucât El l-a numit pe Petru chiar satan mai târziu." (Ioan, 1, 42)

învăţătorul s-a înfuriat şi m-a dat afară din clasă. „Dispari imediat din clasa mea ! Vorbeşti ca un eretic, ba chiar ca un ateu ! Aşteaptă-mă afară !" După două zile, învăţătorul m-a chemat la el în birou, unde mă aştepta o surpriză. Acolo, învăţătorul mi-a spus: „Nu a fost greşeala ta, însă a trebuit să te scot din sala de clasă, deoarece ceea ce ai spus acolo este foarte periculos. Sunt de acord cu tine, însă a trebuit să mă apăr pe mine însumi. în viitor, nu voi mai dezvălui niciunui elev de-al meu ceea ce cred cu adevărat."

Am răspuns, „Părinte, nu înţeleg. Ceea ce faceţi dumneavoastră este foarte periculos ? Dacă îi raportez acum rectorului discuţia noastră, veţi fi pedepsit ?" „într-o zi vei înţelege că există multe lucruri despre care nu ai voie să vorbeşti cu nimeni. Te-am avertizat. Acum poţi pleca."

Mai târziu am aflat că, prin întrebările puse învăţătorului, provocasem însăşi instituţia papală.

La şcoală nu ni se permitea să citim Biblia. Doar învăţătorul avea voie să folosească Scriptura. într-o zi, un coleg îmi strecura pe furiş un exemplar din Noul Testament. Spre surprinderea mea, acesta îmi spuse: „Alberto, e o chestiune de viaţă şi moarte. Citeşte-o." Eram şocat şi înspăimântat, însă am citit Noul Testament şi nu am găsit în el nicio paralelă cu doctrina catolică. La început mi-a fost foarte frică şi am încercat să scap de carte, deoarece îmi era foarte clar că aş fi putut fi acuzat de erezie dacă aceasta ar fi fost găsită asupra mea. Totuţi, mi-am luat inima în dinţi şi am început să citesc cartea pe furiş, timp de trei ani în fiecare noapte, sub pătura la lumina lanternei. Cu această ocazie mi-am distrus ochii şi de-atunci port ochelari.

Am rămas foarte surprins când am citit în Biblie ca Petru fusese căsătorit. Când Iisus a intrat în casa lui Petru, a zărit-o pe soacra acestuia zăcând în pat cu febra (Matei, 8, 14).

Soacra lui Simon zăcea în pat cu febra mare şi imediat i-au spus despre ea (Marcu, 1, 30).

El pleca imediat de la sinagoga şi veni acasă la Simon, unde soacra lui Simon zăcea bolnavă cu febră mare şi toţi s-au rugat la El pentru ea. (Luca, 4, 38)

însă şi mai mult m-au şocat următoarele paragrafe:
Şi îl conduse la Iisus... (Ioan, 1, 42).
Căci este scris:... (1, Timotei 3,1-4)

în aceste rânduri aveam dovada că avusesem dreptate. Nu Petru era stânca, ci Iisus însuşi.

La acea vreme începusem să studiem la seminar istoria Inchiziţiei, în ciuda noilor cunoştinţe pe care le dobândisem între timp din Biblie, îi uram tot mai mult pe protestanţi, în acelaşi timp însă, mă nedumereau foarte multe informaţii despre fenomenul protestantismului.

în acea perioadă am aflat că şcoala mă pregătea să devin un spion în slujba Bisericii catolice, cu sarcina de a submina şi a ajuta la distrugerea bisericilor protestante. Inchiziţia fusese una dintre cele mai brutale şi crude instituţii inventate de către om de-a lungul istoriei. Cu ajutorul infamei Inchiziţii, întreaga putere şi cruzime a Bisericii catolice s-au dezlănţuit şi au reuşit „performanţa" istorică de a face 68 de milioane de victime omeneşti începând din anul 1.200 d.Ch.

Ordinul conducător din cadrul Inchiziţiei era ordinul călugăresc dominican, în spatele căruia acţiona ordinul iezuit. Dominicanii răspândeau spaima şi teroare pretutindeni unde acţionau. Nimeni nu se putea simţi in siguranţa atunci când apăreau călugării dominicani.

în prezent, Biserica catolică se străduieşte să falsifice istoria Inchiziţiei şi să treacă sub tăcere faptele sângeroase ale acesteia. Cărţile despre Inchiziţie au început să dispară treptat din biblioteci ! Inchiziţia reprezintă secretul cel mai bine păzit din istoria Bisericii în ziua de azi !

La ora de istorie a Bisericii, învăţătorul ne-a povestit ce s-a întâmplat în realitate. „într-o bună zi veţi fi nevoiţi să răspundeţi la întrebări

despre Inchiziție și, pentru a vă ajuta, vă voi spune adevărul celor întâmplate."

Cu aceste cuvinte își începu învățătorul ora de istorie, dându-ne un exemplu edificator despre modul în care Biserica catolică acționa - investita cu autoritate morală autoasumată - în vederea identificării și pedepsirii exemplare a ereticilor prin condamnări abuzive la moarte:

„în data de 21 mai 1579, erau adunați într-o cameră mai mulți credincioși pentru a înălța rugăciuni Domnului. Dominicanii au prins de veste despre aceasta adunare (aceste întâlniri și congregații ale creștinilor erau interzise și pedepsite cu moartea) și au trimis imediat închizitorii, care i-au arestat pe credincioșii respectivi în numele înaltului ordin preoțesc al dominicanilor. Aceștia au fost acuzați de vrăjitorie și închinare la Diavol, în rândurile celor arestați se afla și o tânără contesă, pe nume Isabella, o nepoată a regelui Filip al II-lea al Spaniei. Inchizitorilor li s-a spus cine este dona Isabella, însă aceștia au răspuns că nu contează din ce pătură sociala provine femeia, deoarece orice eretic - indiferent de rudele sale suspuse - va suferi rigorile legii și pedeapsa cuvenită pentru erezie și credință falsă. Nici măcar faptul că Isabella era însărcinată nu a ajutat-o deloc deoarece, în opinia dominicanilor, Domnului nu îi păsa nicidecum de copiii aduși la viață de către eretici, fiindcă oricum acești copii vor deveni și ei eretici când vor create. Credincioșii arestați au fost aduși apoi în fața unui tribunal, prezidat de către judecători cu puteri discreționare de viață și moarte asupra acuzaților (în instanțele de judecată ale Inchiziției, judecătorii erau considerați reprezentanții juridici absoluți ai lui Dumnezeu). A nu fi de acord cu acuzațiile și sentințele acestor judecători era echivalent - în opinia lor - cu a te lepăda de Dumnezeu. Când îi veni rândul, dona Isabella fu adusă în fața judecătorilor și somată să facă penitența și să renunțe la credința sa eretică. Dona Isabella răspunse însă: „Nu pot face acest lucru, ar însemna să îmi reneg Mântuitorul! Cum m-aș putea dezice de Mântuitor, care și-a vărsat sângele pe cruce pentru păcatele mele, care și-a dat viața pentru mine? Cum aș putea renunța de bună voie la singura mea speranță de mântuire în eternitate, la omul care mă așteaptă în împărăția lui după ce voi îmi veți distruge trupul ?! Domnilor, eu nu pot să mă dezic de Adevărul pe care l-am cunoscut!" Cuvintele femeii au fost întrerupte de strigate ascuțite: „Moarte vrăjitoarei!", „Minte cu nerușinare !", „Recunoaște că ești o vrăjitoare!", „Care adevăr ? Spune-ne care este adevărul?"

Isabella continua netulburată: „Vreți să cunoașteți Adevărul? Mă rog la Dumnezeu să îl puteți recunoaște, căci El este Adevărul. El, Iisus, este Mântuitorul meu. Christos spune în Ioan 14, 6 - Eu sunt calea și..."

Cuvintele donei Isabella fura acoperite de strigate furioase. „închideți-i gura !", „Fecioara Măria spune că minți!", „Sfânta Fecioară spune că ea este calea, nu Iisus!", „Ucideți eretica și vrăjitoarea!!", „Duceți-o în camera de tortură!" Dona Isabella fu imediat dusă și legată în lanțuri și chingi, în camera de tortură. Călăii de închizitori au forțat-o să înghită o bucată de stofă aspra și apoi să bea apă cu picătura, până când materialul textil i-a ajuns în stomac. Apoi i-au smuls cu forța stofa aspră și i-au rupt toate organele interne dintre stomac și gura. Isabella a răbdat cu stoicism și fără să crâcnească acele dureri groaznice, nerenegându-și nicio clipă credința fierbinte în Iisus. Inchizitorii au continuat să o chinuie cu bestialitate, fără nici un rezultat însă. în cele din urmă, au așezat-o pe rug și i-au dat foc. Isabella, cu ultimele picături de energie și viață, a mai apucat să le spună cu voce stinsă: „Ard pentru slava și proslăvirea lui Dumnezeu. Iubite Doamne Iisus, primește-ne în noua noastră casă din împărăția Ta." (conform izvoarelor istorice scrise, Regele Filip al II-lea al Spaniei a fost prezent la martirajul nepoatei sale) - Extras din Cronica anului 1579.

învățătorul își încheie povestirea cu cuvinte încurajatoare, spunându-ne că aceasta istorisire ne poate ajuta să înțelegem modul cum Dumnezeu ne apăra credința și Biserica de influențele eretice.

Adânc în sinea mea simțeam că ceva nu era în ordine, însa mă aflam într-o stare prea confuză pentru a putea recunoaște adevărul, în plus, simțeam că am obligația permanentă de a-i urmări și persecuta pe protestanți deoarece, conform învățăturilor cu care eram îndoctrinați, aceștia erau dușmanii noștri de moarte.

După o anumită perioadă de timp am fost transferat la serviciul de spionaj, însărcinat cu misiunea de a mă infiltra în congregațiile protestante și a le destabiliza și distruge din interior.

Eram în vârsta de 14 ani atunci când am început să studiez aprofundat credința protestantă, despre care eram învățați că este o erezie de neiertat. Primisem misiunea de a-mi desfășura activitatea în rândurile „fraților liberi" (pentecostali, baptiști, evanghelişti liberi etc). în anii ce au urmat, m-am „strecurat" abil printre comunitățile protestante, în sute și sute de biserici ale acestor eretici.

Iezuiții au fost primii care au început, în anul 1550, aceasta activitate subversiva de spionaj în rândurile protestanților, activitate pe care o desfășoară și în zilele

noastre, încercând să se infiltreze în congregațiile și bisericile acestora, cu misiunea de a le distruge din interior. Bineînțeles că, în prezent, „munca" de spionaj a iezuiților se desfășoară pe alte coordonate decât în trecut. Astăzi, activitatea subversivă a iezuiților se desfășoară cu succes grație mișcării ecumenice mondiale, chiar și în cele mai fundamentaliste comunități și secte. Un preot, care reușise să se infiltreze într-o congregație de frați liberi cu destulă ușurință, ne-a procurat cărți scrise de către Scofield, Kelley si J.N. Darby. Am studiat intensiv aceste cărți și am aflat din ele cunoștințe importante privind interpretarea dată de către protestanți anumitor perioade biblice și despre cele șapte comunități din Apocalipsa. Din aceste cărți ne-am făcut o imagine clară despre serviciul religios al protestanților și am aflat detalii specifice despre împărtășania practicată de protestanți, fiind de asemenea instruiți în alte activități și rituri tipice pe care le utilizau „ereticii".

După acest studiu temeinic devenisem deja bine pregătiți pentru noua misiune ce ne fusese încredințată și ni s-au comunicat adresele exacte ale bisericile și comunitățile protestante unde urma să „lucrăm". Am primit instrucțiuni clare privind modul în care trebuia să ne comportăm, și anume să ne declarăm căința și dorința de convertire la Protestantism, precum și dorința noastră de a-L primi pe Domnul în suflet. Ni s-a specificat până și modul în care trebuia să abordăm copiii membrilor congregațiilor în care urma să activăm, și anume să ne jucăm cu aceștia pentru a le câștiga încrederea. Am fost sfătuți să aducem întotdeauna buchete cu flori gazdei sau soției acesteia atunci când eram invitați acasă la membrii comunității, să le măgulim soțiile în momentele în care rămâneam singuri cu ele și să ne „jucăm" cu sentimentele femeilor. în situațiile în care vreun membru al comunității respective avea greutăți sau se află într-o situație dificilă, trebuia să ne manifestăm cooperanți, înțelegători și să le acordam tot ajutorul posibil, în fine, am primit o grămadă de instrucțiuni detaliate referitor la modul în care trebuia să acționăm și să ne comportam în mijlocul protestanților.

Să nu uitam că ne aflăm în Spania și, mai ales, nu trebuie uitat amănuntul că, în Spania, doar biserica Biserica Romano-catolică este recunoscută oficial de lege.

Este de asemenea interesant de observat modul în care iezuiții afla locurile de adunare a protestanților.

Fiecare preot local ține permanent actualizată o listă cu numele tuturor membrilor congregației. Dacă preotul observă că o anumită persoană începe să absenteze de la slujba o perioadă mai lungă de timp, el va începe o urmărire discretă a persoanei respective și, dacă va constata că aceasta s-a alăturat unei biserici protestante, preotul va descoperi sediul bisericii respective mai devreme sau mai târziu. Cele mai multe comunități libere se întrunesc în locuri ascunse, în pivnițe sau în clandestinitate. Odată descoperit locul unde au loc întâlnirile protestanților, e deja un lucru simplu să poți strecura un spion în rândurile lor. Primisem, bineînțeles, numeroase sfaturi referitor la modalitățile concrete prin care puteam pătrunde în bisericile și comunitățile fraților liberi, în scopul destabilizării și distrugerii acestora, mai ales a distrugerii păstorilor comunităților respective, în special a păstorilor care susțineau că Biserica Catolică nu este creștină în esență. Acești pastori erau adevărata noastră țintă. în lupta pe care o purtam împotriva păstorilor protestanți, imaginația noastră nu avea limite. Doar în Spania am ajutat personal la descoperirea și anihilarea a 19 comunități protestante.

într-una dintre raziile efectuate contra protestanților, am acceptat să fiu arestat și numele meu să fie publicat în ziare, fapt prin care eram și eu desconspirat ca „eretic", în acel moment aveam asupra mea o scrisoare de recomandare din partea preotului meu catolic, în care acesta confirma că sunt un creștin veritabil și de încredere, însă el nu a aflat că eu ajunsesem să fiu angrenat în acea razie soldată cu arestarea mea. Totuși, acea scrisoare m-a ajutat să beneficiez în continuare de servicii și misiuni favorabile, cât și de tratamente avantajoase din partea ierarhiei catolice. Aveam pe atunci deja 17 ani. Parohia de care aparțineam m-a trimis într-o misiune secretă la o comunitate baptistă, în cadrul căreia trebuia să mă pregătesc pentru o sarcină specială, și anume anihilarea unui seminar teologic interdenominal, concomitent cu compromiterea și distrugerea păstorului protestant care conducea seminarul respectiv. Fusesem instruit să aflu cât mai multe nume ale membrilor congregației respective și să le comunic apoi Vaticanului.

Toate aceste nume, furnizate de către mine, au fost stocate într-un calculator central de la Vatican. Prin acest fapt s-a născut o noua variantă de luptă a Inchiziției, prin care inchizitorii identificau și stocau în memoria calculatoului nu numai numele membrilor congregațiilor protestante, ci și - sau mai ales - pe cele ale păstorilor, împreună cu toate datele personale ale acestora.

(Nota traducătorului: toate aceste date cu caracter personal și interconfesional conțin datele de naștere și de deces, confesiunea de care aparțin/aparțineau persoanele cercetate, respectiv numărul convertirilor la alte confesiuni sau existența

situației de „dezertare" de la religia catolică. De asemenea, datele sunt puse și la dispoziția Bisericii Evanghelice, însă centrul informatic se afla totuși la Vatican.)

În acest mod se poate constata cu ușurință cine se împotrivește Bisericii Catolice (sau cine s-a împotrivit) și, ulterior, „Bisericii Unite Mondiale", pentru a se putea lua măsurile de „corecție" adecvate, precum sta scris în Apocalipsa 7, 14 si Apocalipsa 20, 4.

Nu va mai dura mult până când marea curvă, menționată in Apocalipsa 17, va pune mâna pe putere. Toți credincioșii adevărați vor fi jertfiți acestei nemiloase târfe în cadrul unor ceremoniale și ritualuri ale morții, ținute cu ocazia slujbelor „negre". Acum, însă, să revenim la „munca" mea de odinioară.

În perioada în care aveam misiunea de a distruge comunitățile protestante din Venezuela, fiind adânc implicat în aceasta activitate, majoritatea protestanților credeau sincer că Biserica Catolică este o biserică creștină. Le-am povestit acestor credincioși protestanți despre bunii mei prieteni catolici, care la rândul lor credeau că vor fi mântuiți, cu alte cuvinte că sunt predestinați. Am încercat să îi conving pe acești protestanți „liberali" de faptul că Biserica Catolică este cu siguranța creștină, deoarece cine nu crede acest lucru va provoca schisme ireparabile în sânul Bisericii, vătămând astfel Trupul lui Cristos.

Majoritatea baptiștilor au avut de suferit datorită mie și și-au pierdut credința, iar pastorul i-a tras la răspundere cu asprime. Explicațiile mele i-au făcut pe credincioșii baptiști să devină dezorientați și tot mai contestatari față de propria credință. Au apărut certuri violente între ei și s-a generat un talme-balmeș de nedescris. În fața pastorului am jucat un rol prefăcut și i-am spus: „Trebuie să oprim aceste lucruri să se manifeste, noi trebuie să vorbim despre iubire." (una din frazele favorite ale iezuiților). Pastorului i-am mărturisit cu ipocrizie ca romano-catolicii nu sunt creștini. În sprijinul afirmației mele, i-am prezentat scrisoarea din Spania, care oferea dovezi ale antipatiei și urii față de creștini. Am putut să-l conving astfel pe păstor să devină și mai înverșunat contra Bisericii Romano-catolice. Pastorul mi-a permis să locuiesc în seminar și astfel am avut șansa să răspândesc zvonuri urâte și false despre el. Am răspândit cu succes zvonul ca pastorul întreține legături amoroase cu o tânără de 18 ani. Fata respectiva era angajată la biserica catolică și și-a jucat perfect rolul, fiind pusă în tema despre intențiile mele. Ea i-a declarat diaconului pastorului, care era în relații de dușmănie cu pastorul, că era hotărâtă să mărturisească public păcatul legăturii interzise pe care o avea cu pastorul. Diaconul fu convins de minciunile fetei, la fel ca și nevasta pastorului nevinovat, care îl părăsi în cele din urmă. Astfel, comunitatea baptista respectivă a fost distrusă prin manevre necinstite, la care mi-am adus și eu aportul însemnat. După îndeplinirea acestei misiuni mizerabile, am părăsit orașul și m-am îndreptat către o nouă „sarcină de serviciu".

Înainte însă de a continua povestea mea, doresc să vă explic mai detaliat în ce constau planurile noastre de anihilare a persoanelor ce nu se supuneau Bisericii catolice.

Cele mai obișnuite acțiuni pe care le întreprindeam erau următoarele:

1. Discreditarea și defăimarea;
2. Izolarea;
3. Asasinatul.

1.) Discreditarea și defăimarea

Prin aceste acțiuni de discreditare și defăimare, încercam și reușeam de cele mai multe ori ca, prin minciuni murdare „bine plasate" și prin răstălmăcirea cuvintelor și a comportamentului unei persoane, să distrugem definitiv reputația persoanei respective. Prin faptele noastre subversive, puneam victima la stâlpul infamiei și îi creăm probleme foarte grave în relațiile cu angajații și colaboratorii. De multe ori creăm și lansam zvonuri despre presupuse legături amoroase între victima noastră și femei tinere sau fete, cel mai adesea cu secretarele care erau de partea noastră și îsi jucau rolul perfect.

De asemenea, deseori îl invitam pe pastor la mine acasă seara, unde, alături de așa-zisa mea soție, îi întindeam o cursă: una dintre colaboratoarele noastre aștepta pe trotuar descumpănită, pretinzând ca automobilul ei avea o pană. Pastorul oprea mașina pentru a o ajuta pe tânăra femeie aflată în dificultate, și imediat aceasta începea să țipe din toate puterile „Mă violează, mă violează !!", rupându-și hainele de pe ea. Din casa, eu și „soția" mea fotografiam pe ascuns întreaga scena și le apoi publicam fotografiile. Mai exista și varianta încriminării penale. De exemplu, un pastor a fost o dată acuzat (bineînțeles cu „ajutorul" nostru „dezinteresat") pentru posesie și uz de droguri. În astfel de situații, opinia publică și mass-media te considera automat vinovat și, oricât de nevinovat ai fii, ești compromis pentru totdeauna în ochii oamenilor, deoarece în subconștientul nostru funcționează mai degrabă „prezumția de vinovăție".

O altă victimă și-a compromis viața datorită unei presupuse înșelăciuni cu cărți de credit. Acest caz a fost dezbătut mult timp în opinia publică. Deși persoanele lezate și-au recunoscut ulterior greșeala și și-au cerut scuze, era prea târziu! Integritatea morală a nevinovatei victime fusese iremediabil distrusă.

O altă metodă pe care o foloseam era să dăm telefoane anonime membrilor unei comunități protestante și să le spunem minciu-

ni mârşave despre pastorul lor sau familia acestuia. Cum oamenii obişnuiţi au de obicei tendinţa de a crede lucrurile urâte spuse despre semenii lor, reuşeam relativ uşor prin aceasta metoda să îi discreditãm pe pastori în ochii enoriaşilor lor.

2.) Izolarea

Şi aceasta metodă utiliza din plin „fabrica de zvonuri". Lansam ştirea falsă precum ca pastorul ce urmează s'ă fie numit lider al comunităţii respective este foarte controversat şi are un trecut suspect, ceea ce ar aduce numai prejudicii şi dezbinare în rândul enoriaşilor, sau că este adeptul unor învăţături neobişnuite aşa-zis creştine. Aceste zvonuri nimereau de cele mai multe ori la ţinta, iar ceilalţi pastori, împreună cu enoriaşii, se distanţau instinctiv de victima noastră, până când aceasta suferea o depresie sau o cădere nervoasă şi începea să se comporte într-un mod neacceptabil. Mulţi preoţi protestanţi şi-au pierdut echilibrul sufletesc şi nervos ca urmare a acestui tip de război psihologic, renunţând în cele din urma la haina preoţească şi izolându-se de restul lumii.

3.) Asasinatul

Dacă niciuna dintre metodele de mai sus nu dădeau roade şi persoanele vizate nu renunţau de bunăvoie sau nu puteau fi discreditate, li se puteau întâmpla nişte lucruri „neobişnuite" sau accidente bizare, în urma cărora îşi pierdeau viaţa. Au existat preoţi protestanţi accidentaţi mortal de maşini. De exemplu, un pastor care fusese lovit pe strada de o maşina a fost internat în stare gravă la spital, însa nici aici nu se putea considera în deplină siguranţa, deoarece a început să se simtă din ce în ce mai rău datorită faptului că medicamentele ce i se administrau fuseseră schimbate „accidental" cu altele. Pastorul respectiv a murit în final. Altui pastor i s-a întrerupt alimentarea cu oxigen, la fel de „accidental", şi a decedat în spital.

Mai există şi metoda otrăvirii. Se foloseau şi droguri sau medicamente psihotrope care, amestecate în mâncare sau dizolvate în băutura, induceau victimei după o perioadă de timp obsesia sinuciderii.

Apoi mai existau şi „bătăi înscenate" pe stradă, care izbucneau „din senin" exact în momentul în care păstorul se întorcea noaptea acasă, prilej cu care „apărea" un cuţit iar păstorul murea înjunghiat, „accidental". în aceste situaţii erau implicaţi, bineînţeles, ucigaşi plătiţi care îşi duceau până la capăt rolul.

Aşa după cum vedem, s-a dus dintotdeauna şi continuă şi în prezent o luptă necruţătoare şi neîntreruptă contra adevăraţilor credincioşi.

Dar să continuăm. în acea perioadă au sosit împreună cu mine şi două tinere fete foarte drăguţe la seminarul protestant din Costa Rica. Ambele aparţineau unei organizaţii de tineret romano-catolice şi jucau rolul de proaspăt convertite la protestantism. Fetele susţineau că se „născuseră" din nou. Una dintre tinere, Carmen, juca şi rolul prietenei mele. Măria, cealaltă, avea sarcina de a-i seduce pe stundenţii de la seminar şi de a-i discredita pe pastorii comunităţii.

Pentru a-mi face cât mai credibilă atitudinea anticatólica, mă certam adesea cu un preot iezuit ce frecventa din când în când seminarul biblic. Preotul respectiv era, bineînţeles, informat despre rolul pe care îl jucam şi asupra identităţii mele. Lui îi transmiteam toate informaţiile pe care le culegeam la seminar, cu alte cuvinte, eram informatorul lui şi el comunica mai departe, la Vatican, tot ce afla de la mine.

Printre studenţi, eu generam sentimente de dezaprobare şi revolta faţa de disciplina stricta şi regulamentul de segregare sexuală ce domneau în cadrul seminarului. Astfel, mă plimbam în văzul lumii cu Carmen, ţinându-ne de mână. învăţătoarele de la seminar erau misionare necăsătorite - majoritatea dintre ele - care, văzând relaţia înfiripată între mine şi Carmen, deveneau tot mai triste. Mai departe, am apelat la câţiva tineri catolici foarte atrăgători - care lucrau şi ei sub acoperire şi îşi stăpâneau perfect rolul de protestanţi - şi le-am încredinţat misiunea de a le seduce pe tinerele învăţătoare protestante.

într-o noapte, eu şi Carmen am înscenat să fim prinşi în „flagrant delict amoros" în coridorul locuinţei comune a femeilor din seminar. Carmen purta în acel moment doar o cămăşuţa de noapte transparentă şi, chestionată fiind asupra comportamentului sau „ruşinos", ea a răspuns acuzaţiilor spunând ca „toate fetele se purtau în acest fel cu băieţii pe-aici". A izbucnit, bineînţeles, un scandal imens care a ajuns până pe prima pagina a ziarelor. Un preot iezuit a scris cu acea ocazie o scrisoare bine ticluită şi o comisie de ancheta a venit la faţa locului. Seminarul a fost declarat zona de imoralitate şi desfrău. în ceea ce priveşte comportamentul meu, eu mă îmbrăcam întotdeauna cât mai neglijent cu putinţa şi întârziam aproape întotdeauna la lecţiile biblice. într-o zi, când tocmai întârziasem şi fusesem admonestat, am „izbucnit" şi l-am acuzat pe învăţător că mă persecuta la fel cum o fac şi preoţii. Foloseam fiecare ocazie pentru a-i convinge pe colegii mei ca credincioşii catolici erau buni creştini şi în şcolile catolice domneau o disciplină şi morală desăvârşite.

Cealaltă fată, Măria, era şi ea foarte „ocupată". Aproape toţi cei 17 de studenţi pe care îi sedusese au fost ulterior exmatriculaţi din seminar. Nici măcar pastorii nu se puteau simţi în siguranţa în „prezenţa" ei. Pe unul dintre aceştia, care o urmărea tot timpul voluptuos cu privirea, Măria îl încuraja să o atingă ori de câte ori se întâl-

neau. îi dădusem Măriei sarcina să îl „termine" pe pastorul respectiv. La următoarea întâlnire, Măria se arunca senzual în braţele pastorului şi îi şopti acestuia, cu vocea gâtuită: „Ohh, nu mai pot trăi fără tine ..." Pastorul nu mai reuşi să reziste tentaţiei şi căzu ispitei, astfel ca Măria îşi trecu în palmares o noua victimă. în mod similar, şi alţi pastori evanghelişti, penticostali şi metodişti cazura victime Măriei.

Am reuşit astfel să discreditam numeroşi pastori până la punctul în care aceştia au încetat cu totul să mai predice contra Bisericii Catolice, îi aveam în mâinile noastre. Aceasta misiune se soldase cu un deosebit succes. Pastorii pe care i-am discreditat s-au înrolat ulterior în mişcarea ecumenică şi au început să ţină predici doar despre iubire. Teme precum iadul sau pierzania au fost abandonate total de către aceşti pastori, deoarece erau deacum victimele şantajului nostru.

Ultima noastră misiune în cadrul seminarului respectiv a fost o grevă a foamei ce a durat trei zile, pe care am organizat-o ca un protest contra condiţiilor existente la momentul respectiv. Şi acest eveniment a fost publicat în presa scrisă. Finalmente, seminarul respectiv a devenit o organizaţie discreditată şi dezavuată din punct de vedere moral, pierzându-şi absolut orice autoritate asupra credincioşilor. Preoţii catolici au solicitat închiderea seminarului, pretinzând că acesta serveşte intereselor satanei. în cele din urmă am fost şi eu arestat şi s-a solicitat expulzarea mea din ţara datorită influenţei negative pe care o exercitam asupra credincioşilor adevăraţi, însă, înainte de a fi stabilit un termen de judecată, a intervenit Vaticanul şi am fost salvat. Vaticanul a ignorat autoritatea statului şi a recurs la manevre de diversiune pentru a-mi sări în ajutor, răspândind zvonul precum că aş fi fost un dezertor din armata şi nimeni nu ştiuse adevărata mea identitate, cea de preot iezuit. Seminarul despre care am povestit aici exista şi funcţionează încă, însă între timp s-a ecumenizat integral iar pastorii colaborează acum strâns cu preoţii catolici."

Tim nu putea pur şi simplu să înţeleagă ce le-a determinat pe acele tinere să facă ceea ce au făcut. Oare seducerea şi distrugerea de vieţi omeneşti nu constituie păcate grave? Asemenea comportamente nu sunt însă privite ca păcate în cadrul Bisericii şi instituţiilor catolice (aceste activităţi sunt definite ca păcate care se iartă cu ajutorul câtorva rugăciuni).

Pentru acest fapt există două motive. în primul rând, prin „distrugerea adversarului" se apară credinţa. în al doilea rând, „făptaşii" acestor misiuni de apărare a catolicismului câştigă „puncte" (sau „bile albe") în încercarea lor de a evita chinurile purgatoriului. Paralelele cu iertarea tuturor păcatelor nu sunt forţate. Sistemul romano-catolic a înlocuit iadul cu Purgatoriul. Doctrina Purgatoriului a fost pentru prima oara introdusă în anul 593 d.Ch. de către Papa Grigorie I. Această doctrină postulează, printre altele, ca Purgatoriul este un loc în lumea de dincolo, în care oamenii, înaintea primirii în Rai, petrec un „stagiu de purificare" şi de absolvire a păcatelor. Acest lucru este valabil, bineînţeles, doar pentru catolici, deoarece doar aceştia sunt - în accepţiunea Vaticanului - adevăraţii creştini.

(Extras din Catehismul catolic 1993): vezi în original (Mt. 12, 32); (Grigorie 4, 39)

Aceasta doctrină, prin care se cere credincioşilor să se roage pentru morţi, se sprijină pe apocrife (!!!). încă de la începuturile sale, Biserica a păstrat cu sfinţenie şi onoare memoria dispăruţilor, le-a adus jertfe euharistice pentru ca aceştia să poată fi purificaţi şi să ajungă să-l cunoască pe adevăratul Dumnezeu. Biserica recomandă de asemenea acordarea pomenilor, dezlegărilor şi practicarea muncilor de penitenţa în cinstea persoanelor decedate. (Catehismul catolic 93, pag. 294 nr. 1031 + 1032).

(între timp au fost acceptate trei modalităţi de purificare a sufletului, probabil din motive de compatibilizare ecumenică:

a) Purgatoriul;

b) întâlnirea cu Domnul, a cărui privire dojenitoare şi dreapta purifică oamenii;

c) Reîncarnarea - purificare prin răscumpărarea vechilor păcate din vieţile anterioare, realizată prin renaşterea în alte vieţi pe pământ - Christos fiind cel care întoarce roata renaşterii (Reâncarnării). (Declaraţia unui preot dominican în emisiunea „Dumnezeu şi viaţa" din data de 17.10.1993, transmisă de ARD).

Conceptul de purgatoriu a fost introdus şi aprobat oficial pentru prima oară de către Conciliul de la Florenţa din 1439. însă Biblia ne învaţă cu totul altceva, şi anume ca o persoană care moare în păcat este pierdută pe veşnicie (sufletul ei este pierdut pentru întotdeauna) (a se vedea Apocalipsa 14,11 si Apocalipsa 21, 8).

Aşadar, dacă un om ajunge în iad, acesta nu mai are nici o şansă să se salveze. Totul este pierdut iar şansele de salvare au fost epuizate toate. Dacă oamenii sunt convinşi că există un Purgatoriu, adică un fel de antecameră de purificare, atunci aceştia pot crede, în mod eronat, că se pot salva prin propriile eforturi. Din această cauză, oamenii care cred în Purgatoriu vor face orice le cer preoţii şi vor plăti orice preţ pentru a dobândi iertarea (spre exemplu, la slujbă), indiferent cât de săraci sunt.

Măria şi Carmen credeau prin

urmare că vor primi o răsplată corespunzătoare pentru misiunile lor și astfel, vor petrece mai puțin timp în Purgatoriu. Așa se explică de ce există oameni care sunt gata să ucidă pentru a dobândi „iertarea păcatelor" și tot așa ne putem explica de ce călugării și maicile din perioada Inchiziției ucideau fără nici un pic de remușcări. Purgatoriul reprezintă cel mai puternic instrument de șantăjare a credincioșilor catolici.

Sfânta Liturghie reprezintă ceva similar ca importanță. Această ceremonie a fost inventată în anul 358 d.Ch. de către episcopii catolici și apoi aprobată oficial în cadrul Conciliului de la Trent sub termenul de transsubstanțiere - concept ce înseamnă de fapt ca preotul este investit cu puterea de a transforma pâinea și vinul în Dumnezeu cel Atotputernic - sângele și trupul lui Iisus Christos !

Trebuie să facem un mic efort ca să ne imaginăm dimensiunea acestei blasfemii, această obrăznicie a preoților care susțin că dețin puterea de a-l readuce pe Christos pe pamant si de a reconstitui jertfa Sa suprema - Crucificarea - cu ocazia fiecărei slujbe ținute la biserică.

Biblia ne spune foarte clar că Iisus sade în dreapta Tatălui, după ce acesta a adus jertfa pentru păcatele comise. Acest vers din Evrei nu este citit niciodată la slujbele catolice, astfel încât iată că există încă un vers care este urât de preoți și trecut sub tăcere.

„... avem un sprijin la Tatăl: pe Iisus Christos insusi, Cel Drept." (1. Ioan 2,1)

Următoarele aserțiuni - care nu sunt menționate în Biblie ! - reprezintă cele mai importante percepte ale catolicismului: Iisus este în Cer un judecător fără milă, care nu permite nimănui să vină la El cu rugăminți personale. în fața tronului Sau sta Fecioara Măria, mama Sa, care este plină de compasiune și înțelegere fața de oameni ! Mai mult, ea intervine mereu pe lângă Fiul său, rugându-l să aibă îndurare și iertare pentru catolicii care se roagă la ea cu fervoare, crezând sincer că ea este adevărata mântuitoare!

Oamenii sunt convinși că Măria și-a vărsat sângele împreună cu Iisus la crucificarea Sa pentru mântuirea păcatelor întregii omeniri, ea fiind aceea care decide cine merita să trăiască veșnic după ieșirea din Purgatoriu și cine nu. Deoarece oamenii se tem pentru sufletele lor - în virtutea acestei false învățături ! -, ei nu vor să renunțe la credința în Fecioara Măria. Acest sistem mincinos a reușit să ridice la rang de divinitate o ființă omenească (Fecioara Măria), însă ea nu a fost decât un muritor la fel ca toți ceilalți, care a păcătuit la rândul său! (Observație: extras din Catehismul Catolic '93 privind tema Slujbei și Euharistiei):

1. Marea rugăciune a sfintei jertfe (Praefatio) - proslăvirea congregației, a bisericii, îngerilor și tuturor sfinților.

2. Epicleza - biserica îl roagă pe Tatăl Ceresc să își pogoare Sfântul Duh asupra pâinii și vinului, pentru ca acestea să se transforme în sângele și trupul lui Iisus Christos (pagina 372 nr. 1353)

Jertfa euharistică este adusă inclusiv pentru credincioșii care s-au sărvârșit în credința întru Christos, însă care nu au ajuns să se „curețe" în totalitate (Conciliul de la Trent DS 1743), pentru ca aceștia să poată accede în Regatul lui Christos, al luminii și păcii (pagina 376 nr. 1371).

în cea mai sfânta Taină a Euharistiei se află adevărata și cea mai completă întruchipare" a lui Iisus Christos: trupul și sângele Domnului Iisus, împreună cu sufletul Său, duhul Său și întreaga Sa ființă (Conciliul de la Trent - DS 1651)

în aceasta se regăsesc simultan în plenitudinea lor: ființa pură a lui Iisus, Dumnezeu-Tatăl și Omul (MF. 39 - pagina 377 nr. 1374).

Referitor la tema Fecioarei Măria: faptul că ea, „începând din momentul concepției imaculate, strălucește învăluită într-o aura de sfințenie, se datorează exclusiv prezenței lui Christos" (LG 56). Ea este mântuită instantaneu datorită „meritelor Fiului său" (LG 53).

Mai mult decât orice altă persoană „creată", Dumnezeu-Tatăl „a binecuvântat-o cu Duhul Său sfânt prin comuniunea cu Christos în ceruri" (Efeseni 1,3). Dumnezeu-Tatăl a ales-o înainte de facerea lumii, pentru ca ea să trăiască cu sfințire și în neprihănire alături de El, plină de iubire. (Efeseni 1,4) (pagina 156 nr. 492)

Patriarhii bisericii răsăritene o numesc pe mama Domnului Iisus „preasfințita" (Panhagia); ei o preaslăvesc ca fiind o ființă „neprihănită și imaculată de orice păcate" și pătrunsă într-o oarecare măsură de „Duhul Sfânt care a transformat-o într-o altă ființă" (LG 56). Prin grația lui Dumnezeu, Măria a rămas toata viața neprihănită și lipsită de păcate, (pag. 156 nr. 493)

Măria - „Fecioara de-a pururea". O înțelegere profundă a credinței în sarcina neprihănită a Măriei a condus biserica la acceptarea ideii că Măria a rămas toata viața sa fecioară, chiar și la nașterea Fiului lui Dumnezeu. Prin nașterea Sa pământească, Fiul său nu i-a diminuat cu nimic neprihănirea feciorelnică, ci din contra, i-a sfințit-o (LG 57). Liturghia bisericească o proslăvește pe Măria ca pe „Fecioara eternă" (Aeiparthenos). (pag. 158 nr. 499)

Se ridica adesea obiecția că în Scriptură se vorbește de frații și surorile lui Iisus. Biserica a rezolvat această problemă prin enunțarea ideii că acești copii nu sunt copiii naturali ai Fecioarei Măria.

(Observație: doresc să amintesc următorul citat din Biblie pentru a combate dogmele Papei: în timp ce Iisus vorbea mulțimii, au venit

mama Sa împreună cu fraţii săi. Aceştia au rămas în faţa casei şi au dorit să îi vorbească. Cineva din mulţime îi spuse lui Iisus: „Mama ta şi fraţii tăi aşteaptă afară şi vor să îţi vorbească!" (Matei 12, 46 + 47). între timp, mama lui Iisus împreună cu fraţii săi au sosit. (Marc 3, 31).

Şi eu am iubit-o pe Măria cu toată puterea sufletului meu; aş fi putufucide în numele ei sau mi-aş fi dat cu bucurie viaţa pentru ea. Asta până în momentul în care am citit ceva în Biblie care m-a cutremurat.

... celui fără de păcate i s-a descoperit amăgire în gură ... (1. Petru 2, 22)

Şi pentru că se terminase vinul, Măria îi spuse lui Iisus: oamenii nu mai au vin, la care Iisus i-a răspuns: ce să mă fac eu cu tine, femeie?" (Ioan 2, 3 + 4)

Aceste rânduri m-au neliniştit în asemenea măsură, încât nu am mai putut dormi. După ce am recitit versetele din Ioan, m-am dus la un rabin şi l-am întrebat dacă la evrei se obişnuia ca un copil să se adreseze mamei cu cuvintele „femeie" sau „muiere". Rabinul a negat cu hotărâre acest lucru, răspunzându-mi „un fiu nu îi spune niciodată mamei sale „femeie"."

Aşadar, această formă de adresare a reprezentat o măsură de precauţie luată de către Dumnezeu, pentru a preântâmpina ca Măria să fie canonizată (ridicată la rangul de sfânt) în viitor. La o lectură atentă a Bibliei, observam ca Iisus nu i s-a adresat niciodată mamei sale cu apelativul „mama", ci exclusiv cu cuvântul „femeie", însă această religie satanică (catolicismul si ortodoxismul răsăritean) a ridicat-o pe Măria la rangul de sfânta şi regina cerurilor. Ori, Dumnezeu detestă cu tărie acest lucru, aşa cum reiese din capitolele 7 + 44 din Cartea lui Ieremia.

Tim auzise câteva lucruri contradictorii despre imaculata concepţie şi dori să afle mai multe amănunte despre aceasta.

„Pentru a putea impune credinţa în neprihănirea Măriei, catolicilor li s-a băgat în cap ca şi Măria a fost născută de către mama ei prin concepţie imaculată. Astfel, se impune ideea ca Măria nu a fost născută în păcat şi este aşezată pe acelaşi palier cu Dumnezeu-Tatăl, atribuindu-i-se implicit rangul de mama lui Dumnezeu !" Inclusiv aserţiunea ca, credincioşii catolici s-au născut din nou i se părea lui Tim o enigmă. „Atunci când catolicii sunt botezaţi cu apa, ei cred în mod eronat că se nasc din nou, deşi ei rămân în continuare doar nişte „sugari". Catolicii trăiesc cu credinţa că sunt mântuiţi doar pentru că se roagă la Fecioara Măria şi cred cu fervoare în ea. Oamenii sunt îndoctrinaţi că nu există salvare în afara bisericii romano-catolice. De multe ori, credincioşii catolici susţin că l-au acceptat pe Domnul Iisus ca pe Mântuitorul lor, însă niciodată nu explică suficient de clar ce înţeleg prin aceasta.

Vă voi explica ce trebuie să se înţeleagă prin aceasta. Faptul că credincioşii catolici îl recunosc pe Iisus ca Mântuitor nu înseamnă că ei îl primesc în inimă pe Iisus Christos Cel Reînviat, ci doar că îl „mănâncă" pe Iisus sub forma de anafura la fiecare slujbă ţinută în biserică. Credinciosul catolic este convins că mănâncă din trupul lui Christos şi bea din sângele Lui. (Este incredibil, dar adevărat, că credincioşii catolici cred cu sfinţenie că pâinea şi vinul din anafura se transformă ad litteram în carnea şi sângele lui Christos, imediat ce anafura este sfinţită de preot - a se vedea pag. 26 din Euharistie)

Până şi pocăinţa reprezintă cu totul altceva pentru catolici decât pentru creştinii adevăraţi. La catolici, pocăinţa se numeşte „penitenţă/spovedanie" dar prin ea, catolicii nu se roagă la Dumnezeu pentru iertarea păcatelor, nu îşi manifestă regretele pentru comiterea acestora şi nici nu se angajează să nu mai facă păcate în viitor.

Un catolic mărturiseşte preotului păcatele pe care le-a comis şi primeşte din partea acestuia absolvirea prin indulgenţe (de pildă, să facă rugăciunea Rozariului de zece ori, să aprindă lumânări, să meargă în genunchi în jurul bisericii etc.) în urma acestor proceduri, preotul iartă păcatele enoriaşului şi îi acordă acestuia absoluţiunea cu de la sine putere. Interesant este că Dumnezeu nu este consultat de loc în legătura absolvirea de păcate prin indulgenţe şi penitenţe, ba din contră, se poate considera că se încearcă „mituirea" lui Dumnezeu prin aceste mici acte de corupţie morală.

(Observaţie: prin spovedanie, catolicii nu îşi recunosc sincer păcatele şi nici nu se leapădă de acestea pe viitor. Credinciosul trebuie doar să se spovedească oficial, garantându-i-se astfel că va petrece un timp foarte scurt în Purgatoriu la „purificare". Faptul că păcătosul îl mâhneşte pe Dumnezeu prin păcatele comise şi îşi pune în pericol viaţa veşnică nu este o învăţătură care se „predă" credincioşilor catolici, ba din contră, acest lucru este omis în mod deliberat din predici şi slujbe.)

în momentul în care un catolic se converteşte prin pocăinţa şi îl primeşte pe Iisus în suflet, el nu mai poate rămâne în acest sistem religios dacă doreşte să îşi salveze sufletul.

Nu vă lăsaţi subjugaţi de sistemul necredincioşilor! Căci ce legătură poate exista între dreptate şi nedreptate, ce comuniune poate fi între lumina şi întuneric şi ce compatibilitate poate exista între Christos şi Belial nelegiuitul ? Sau ce interese pot lega un credincios adevărat de un necredincios ? Sau ce relaţie exista între Templul lui

Dumnezeu şi idoli ? Căci noi suntem Templul Dumnezeului Cel veşnic, aşa cum El însuşi a spus: „Vreau să trăiesc în mijlocul vostru şi să devin Dumnezeul vostru, iar voi să deveniţi poporul Meu ..." (2. Corintei 6, 14-18) si (2. Corintei 7,1)

Aşadar, cine ascultă de Domnul Iisus şi îl primeşte în inima lui trebuie să se lepede definitiv de biserica catolică. (Observaţie: acest lucru* este valabil şi pentru membrii comunităţilor evanghelice* şi ai bisericilor libere, care s-au lăsat antrenaţi în mişcarea ecumenică deoarece, în cadrul acestei mişcări, biserica catolică are posibilitatea de a-i distruge în mod perfid pe toţi credincioşii Bibliei, aşa cum am expus deja mai sus.)

• congregaţii bisericeşti care au fost vândute Romei (1995, prin intermediul episcopului Engelhardt)

Domnul Iisus doreşte să elimine din suflete tot ce are legătură cu sistemul catolic şi sa insufle acestui sistem o viata noua, regenerându-l, căci învăţăturile catolice au menirea exclusivă de a inspira teama şi de a provoca moarte.

În continuare voi povesti în ce au constat misiunile mele după ce am contribuit substanţial la distrugerea seminarului teologic din Costa Rica.

Imediat după ce mi-am încheiat misiunea în Costa Rica, am fost transferat la Vatican, unde am fost confirmat ca preot iezuit datorită meritelor extraordinare pe care le-am dovedit în misiunile încredinţate anterior. Am depus jurământul suprem de credinţă şi loialitate faţă de ordinul iezuit, mi s-a eliberat un permis special şi am primit recomandări scrise, pe baza cărora urma să îmi desfăşor activitatea viitoare în diverse ţări.

Înainte de a părăsi Vaticanul, am fost numit episcop şi am primit o bulă.

(Observaţie: conform dreptului în vigoare, cele mai importante acte emise de Sfântul Scaun - de exemplu, acordarea beneficiilor consistoriale, circumscrierea unor dioceze etc. - sunt prevăzute cu sigilii de alamă. Doar Cancelaria Apostolica are competenţa de a emite bule; extras din Enciclopedia Blockhaus)

Bula respectivă mi-a fost dedicată personal de către „moştenitorul apostolic", Papa. Permisul (un fel de carte de identitate specială) mi-a fost acordat de către regimul dictatorial al lui Franco în anul 1967. Serviciul spaniol de securitate era pe atunci la fel de puternic şi temut precum Gestapo-ul celui de-al III-lea Reich. Pentru a putea obţine acest permis, am fost nevoit să prezint în prealabil un teanc de documente şi acte necesare procesului birocratic. Acest permis stipula că eram supusul direct al Papei şi că doar lui îi datoram supunere şi ascultare, în calitate de superior direct. Aşadar, doar Papa dispunea în mod discreţionar de drepturi senioriale asupra mea. Acest tip de document se numeşte concordat şi reprezintă un contract încheiat între un stat şi Sfântul Scaun, în scopul asigurării libertăţii religioase în statul respectiv.

Atunci când m-am hotărât să devin preot, credeam că voi găsi în cele din urmă adevărul, aşa cum i-am promis mamei mele pe patul de moarte. însă inima mea nu a găsit pacea dorită şi deveneam din ce în ce mai nefericit. Pe măsura ce aveam tot mai mult succes în cadrul ordinului iezuit, cu atât mai învechită şi anacronică mi se părea această instituţie.

O dată am fost invitat să particip la o slujbă neagră, ce urma să fie ţinută de către un preot iezuit de rang înalt într-o mănăstire din nordul Spaniei. în clipă când m-am aplecat să îi sărut inelul, mi-a îngheţat sângele în vine. Pe inel era gravat simbolul unei loji masonice - francmasonii constituiau o societate religios-filozofica secretă, care îndeplinea anumite ritualuri mistice. Ori, francmasonii reprezentau tocmai ceea ce uram eu din adâncul sufletului şi contra cărora se presupunea că trebuie să lupt cu toată energia mea. Totul sa născut în sufletul meu în acel moment, când am aflat că „Preotul Negru" (funcţia de general iezuit) era în acelaşi timp mason şi membru al Partidei Atee. Dezamăgirea şi dezgustul meu s-au adâncit atunci când am aflat că ordinul iezuit se afla în strânse legături cu Iluminaţii din Londra. Ignatio de Loyola, fondatorul ordinului, era în acelaşi timp şi un membru al grupului Iluminaţilor.

Ca o consecinţă a noilor descoperiri pe care le făcusem, m-am îmbolnăvit de inimă rea, neputând concepe ca persoanele cărora trebuia să lupt erau unite în vârful ierarhiei cu şefii noştri. Datorită cunoştinţelor mele înaintate şi experienţei mele bogate în combaterea protestanţilor, am fost repartizat să îmi desfăşor activitatea într-un grup ecumenic care era subordonat direct Papei (acest grup avea rolul unei grupări poliţieneşti).

Protestanţii nu mai erau numiţi eretici, ci „fraţi rătăciţi" iar ateii nu mai erau duşmanii noştri. Toate aceste schimbări fuseseră introduse cu scopul de uni toţi credincioşii din toate confesiunile în cadrul unei biserici universale (interesant este că aceasta mişcare dorea totodată înglobarea necreştinilor şi păgânilor). Am reuşit să ne infiltrăm cu succes în cadrul acestei noi mişcări ecumenice. Cea de-a treia putere se mai numeşte şi mişcarea carismatică - chiar şi în zilele noastre. Protestanţii au acceptat cu braţele deschise acest nou drum care îi readucea în sânul Romei. Noi am reuşit, prin conexiunile eficiente ale agenţilor noştri - să ne înfiltrăm inclusiv în emisi-

unile televizate şi publicaţiile creştine. (Observaţie: a se vedea în anexa detalii despre legăturile din mass-media). Am fost acceptaţi în calitate de învăţători, profesori, pastori şi evanghelişti şi am ajuns să predicăm şi să militäm despre iubire şi unirea tuturor comunităţilor creştine. Prin această metodă am reuşit să provocăm o noua renaştere, o redeşteptare. Ne-am înfiltrat agenţii şi provocatorii în următoarele grupări, comunităţi, secte şi congregaţii protestante:

- Adventiştii de ziua a şaptea, Full Gospel Businessmen (o comunitate de profil asemănător exista şi în Europa), baptiştii, metodiştii, luteranii, prezbiterii, mormonii, martorii lui Jehova etc. Am reuşit să înfiinţăm până şi seminarii, colegii şi universităţi în toată regula, întrucât toate aceste grupări deveniseră între timp foarte precaute şi rezervate în criticile pe care le aduceau Romei şi bisericii catolice. (Observaţie: am fost chiar martor la situaţii în care membrii unei congregaţii baptiste preferau mai degrabă să îşi înfiereze propriile biserici evanghelice şi baptiste, decât să vorbească de rău catolicismul şi instituţiile acestuia). Aşadar, în toate aceste biserici protestante se evidenţia caracterul creştin profund al Bisericii Catolice.

Să nu vă lăsaţi amăgiţi de nimeni în acest fel... (2. Tesalonicieni 2, 3)

Am reuşit să câştigăm deoarece acceptam şi practica compromisurile. Aproape că niciun pastor protestant nu mai îndrăznea să critice biserica catolică sau să aducă reproşuri acesteia. Atunci când acele seminţe perverse au dat finalmente rod într-o zi, acest sistem satanic a preluat conducerea şi puterea în toate bisericile şi congregaţiile. Aceasta este adevărata şi tragica pierdere-îndepărtarea de adevărul lui Dumnezeu, despre care Biblia zice că se va întâmpla imediat înainte de reîntoarcerea lui Iisus.

Trăim realmente ultimele zile ale lumii. Sistemul romano-catolic este desemnat cu precizie în Apocalipsa (Apocalipsa 17) ca fiind marea cur¬va: Dupa ce va fi înghiţit toate celelalte religii şi confesiuni, ea va deveni unica religia planetară. (Observaţie: cu ocazia unei sărbători euharistice ţinute în cadrul unei emisiuni catolice televizate în data de 22.09.1996, preotul a spus: „Aşadar, haideţi să sărbătorim astăzi ceea ce suntem de fapt - Biserica Universală." Se observă aşadar că acest concept a fost repede asimilat şi considerat firesc de către credincioşii catolici.)

„... Fiara va folosi această religie universală pentru a cuceri puterea planetară în epoca marilor nenorociri ... (Apocalipsa 17,16).

După bătălia Armaghedonului, Domnul Isus se va întoarce şi va nimici întregul sistem satanist mondial. El ne va dărui credinţa, dreptate şi pace renăscute, de-a pururi şi pentru totdeauna. în acea perioadă, în care am aflat toate aceste adevăruri, am fost cuprins de o deznădejde şi o disperare pe care nu le mai trăisem niciodată. Toate speranţele mele dispăruseră şi am ajuns să supravieţuiesc doar cu ajutorul calmantelor.

Şi apoi veni, în sfârşit, ziua - Ziua cu „z" mare - în care am hotărât să nu mai tac. Eram pe-atunci unul dintre predicatorii mişcării ecumenice din America Latină. Mulţi conducători protestanţi şi catolici s-au întâlnit în Guatemala, pe un stadion plin cu 50.000 de participanţi. Eu am încălcat regulile şi cutumele Bisericii Catolice şi am început să le povestesc adevărul despre Roma tuturor oamenilor adunaţi pe acel stadion, îmi amintesc şi acum perfect cuvintele pe care le-am folosit cu ocazia acelui eveniment de neuitat:

„Cum aş putea eu să vă predic despre viaţa, când eu însumi nu trăiesc iar sistemul pe care îl slujesc emană o duhoare de moarte. Scaunul de spovedanie, Măria, purgatoriul, liturghia ... toate acestea sunt minciuni care nasc moarte. Chiar şi preoţii, care anunţă reînvierea şi reînălţarea lui Cristos, mint cu nerusinare. Am eu oare dreptul de a vă vorbi despre viaţa, când eu însumi v-am înşelat pe toţi atâta timp? M-am strecurat în bisericile voastre şi am contribuit la distrugerea congregaţiilor voastre. Voi sunteţi convinşi că mişcarea ecumenică este impregnata de iubire şi unitate între oameni, dar în realitate ea aduce moarte. Fiindcă eu nu sunt fratele vostru ..." Nu am mai putut continua, deoarece am auzit în spatele meu strigate furioase „Trebuie să-i închidem gura lui Riveral", „Cum putem oare să-l facem să tacă?!" ... Când adunarea a luat sfârşit, am fost luat literalmente „pe sus" şi transportat cu un avion în Panama, iar de acolo cu primul vaporîn Spania.însoţitorii mei mi-au spus atunci: „Pentru ceea ce ai înfăptuit acum, vei plăti foarte scump."

în Spania a început apoi cea mai întunecată perioadă din viaţa mea. S-a încercat pe cele mai diverse cai „reeducarea" mea. După ce toate aceste metode au eşuat, am fost adus la Barcelona, unde se afla o mănăstire specială pentru preoţii bolnavi psihic şi nebuni. Nimeni nu îşi poate imagina ce loc înfiorător era acea mănăstire! Sfântul Scaun m-a acuzat oficial de erezie. în plus, conform opiniei înalţilor prelaţi, prezentam în mod evident şi simptomele unei boli psihice foarte grave. Am fost închis într-o celulă şi nu mi s-a dat apă şi mâncare timp de câteva zile. în tot acest răstimp am fost chinuit cu teste psihologice, în cursul cărora trebuia să completez sute de formulare şi să răspund la mii de întrebări ciudate. Noaptea eram torturat fizic până la punctul în care nu mai puteam adormi. Sănătatea mi se şubrezise şi eram epuizat total. „Călăii" mei au încer-

cat din răsputeri să mă facă să îmi retrag declarațiile și să îmi reneg spusele, totul în efortul disperat de a mă reconverti la credința catolică și la Sfânta Fecioara. în ciuda acestor încercări disperate ale lor, eu am rămas neînduplecat. După două interogatorii inuman de brutale, mi-am pierdut definitiv și ultima speranța și le-am spus călăilor mei următoarele, întrucât nu mai aveam nimic de pierdut: „Ce se va întâmpla dacă mor și ajung în iad toți catolicii pe care i-am mințit atâta vreme cu nerușinare și cinism - ce vom putea invoca în apărarea noastră? Nici un idol nu îi va putea salva. însăși Măria a spus, „să faceți tot ceea ce va spune Isus să faceți". Tot ce spunem și propavăduim despre Măria este numai minciuna sfruntată, Biblia o demonstrează. Voi toți sunteți mințiți și îndemnați să ucideți în numele Domnului, însă de fapt ucideți în numele diavolului, căci voi sunteți copiii acestuia."

După aceste cuvinte, unul dintre oamenii care mă torturau m-a strâns cu sălbăticie de gât și a început să urle: „Tacă-ți fleanca aia împuțită, Rivera! Vorbești ca un protestant! Tu însuți ești acela care distruge credința adevărata, credință neabătută în imaculata și sfânta noastră fecioară, Binecuvântata Măria! îți rup gâtul, nenorocitule!"

Mi s-au administrat electroșocuri și droguri puternice, iar după două luni de asemenea torturi oribile m-am îmbolnăvit de o gravă infecție urinară și aproape că mi-am pierdut acuitatea simțurilor. După alte trei luni nu mai puteam respira și am fost introdus într-un plămân special de metal, în care am retrăit cu groază moartea mamei mele. înăuntru am înnebunit de frică și aveam impresia că am ajuns în iad. în aceste clipe de maximă deznădejde mi s-a înfățișat Isus și mi-a insuflat puterea de a supraviețui prin următoarele cuvinte din Scriptură: (Ioan 8., 31 + 32)

L-am rugat pe Isus să-mi ierte toate păcatele și în acel moment mi-a pătruns din nou viața în trup. Domnul mă salvase și mă vindecase. De atunci m-am simțit liber. Iubirea de Dumnezeu mi-a umplut întreaga ființă în clipa când am realizat că Isus Cristos este Domnul și Creatorul universului: (Ioan 1, 10), (Evrei 10,12) și (Ioan 3,16).

Niciun preot catolic nu îl poate readuce pe Isus pe pământ pentru a-și retrăi calvarul, așa cum pretind aceștia cu impietate că se întâmplă la fiecare liturghie! (Evrei 10,12)

La trei zile după moartea Sa, Isus a înviat și șede acum la dreapta Tatălui în împărăția cerurilor. Noi nu mai avem nevoie de preoți care să mijlocească legătura noastră cu Tatăl ceresc și cu Isus! Noi recunoaștem acum că avem un singur înalt Preot în regatul ceresc, pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, așa că dorim să fim lăsați să ne practicăm credința și să rămânem fideli confesiunii noastre. (Evrei 4,14-16) (1 Ioan 1, 9)

Așadar, Domnul Isus este mijlocitorul nostru pe lângă Dumnezeu, iar noi putem veni direct la Isus. Slăvit fie Dumnezeu!

Am reușit să mă eliberez din fiarele de metal ce îmi serveau drept plămân de oțel, mi-am scos canulele și tuburile din corp și toată lumea a rămas stupefiată de uimire văzându-mă. M-au întrebat cum de am fost în stare să realizez așa ceva și le-am răspuns că doar cu ajutorul lui Isus, care mi-a dăruit viață nouă. O săptămână mai târziu am fost externat din secția de psihiatrie și am fost trimis, fără însoțitor de data aceasta, la Madrid, unde mă aștepta un preot iezuit - un „câine de pază" al Vaticanului - omul lor de încredere. Mi-ar fi greu acum să îl descriu din memorie, însă tipul respectiv părea că urăște absolut pe toată lumea și tot ce există pe pământ, inclusiv pământul pe care pășea.

Acest personaj m-a „prelucrat" câteva zile cu aceleași metode cunoscute ale iezuiților, pentru a reuși să mă înregimenteze din nou în serviciul Papal, l-am povestit acestui om cum am fost salvat și l-am convins de adevărul spuselor mele cu ajutorul pasajelor din Biblie. Cuvântul lui Dumnezeu i-a atins inima și, spre marea mea surprindere, bărbatul a început să plângă în hohote, apoi mi-a înmânat toate documentele personale și pașaportul, pentru a mă ajuta să pot părăsi Spania. La despărțire mi-a spus următoarele cuvinte emoționante: „Alberto, părăsește cât mai repede această închisoare (Spania) și să nu te mai întorci niciodată aici. Sunt convins că Cristos te va călăuzi și îți va arăta drumul spre lumină, urmează-L, Alberto. Roagă-te pentru mine ... nu-mi scrie, roagă-te doar."

în acea noapte am părăsit teritoriul spaniol cu doar 40 de cenți în buzunar. Am „rupt-o" astfel pentru totdeauna cu „sistemul", reducându-i astfel la „tăcere" pe stăpânii de la Vatican. Conducătorii de la Vatican nu puteau să înțeleagă, pur și simplu, cum am reușit să evadez din mâinile lor. De atunci, viața mea s-a transformat complet și, din acea zi, mi-am dedicat viața și sufletul slujirii Domnului.

Tim era evident profund impresionat de povestirea lui Alberto. O întrebare nu-i dădea însă pace: „Ce trebuie să facă un pastor pentru a identifica și alunga eventualii spioni din biserica sau congregația sa? Și cum poate acesta reuși să îi convertească pe catolici la credința adevărată în Cristos?"

„Răspunsul meu este următorul: pastorul trebuie să aibă curaj și să spună adevărul gol-goluț de la amvon. El trebuie să aibă suficient curaj să mărturisească ca catolicii, conform interpretărilor Bibliei, nu sunt adevărați creștini. însă cel mai greu va fi să li se explice credincio-

şilor catolici că, dacă ei continuă să creadă în purgatoriu în clipa în care vor muri, atunci ei nu vor mai avea nicio şansă de mântuire şi de speranţă în viaţa veşnică. Căci această credinţă a lor nu este fundamentată în credinţa în Cristos şi în sângele vărsat de El pentru noi toţi. Credinţa Catolică este bazată pe un sistem propriu, creat de oameni.

„Cine poate avea curajul de a predica de asemenea manieră?" - întreba Tim emoţionat.

I-am răspuns: „Eu însumi voi face acest lucru, deoarece îi iubesc pe aceşti oameni rătăciţi. Trebuie să ajung în inimile a 800 de milioane de catolici prin intermediul acestei solii de viaţă şi credinţa adevărată. Aceşti oameni nefericiţi au fost şi sunt îndoctrinaţi de sistemul lor să îl slujească pe Baal, iar inima mea plânge pentru soarta acestor bieţi oameni. Sfânta Scriptură spune: (Apocalipsa 18, 4 + 5)"

„Cum vei reuşi să realizezi acest lucru, Alberto?"

„Habar n-am încă, Tim. Doar bunul Dumnezeu ştie ce se va întâmpla cu mine."

în cele ce urmează vom prezenta întâmplările prin care a trecut dr. Rivera după abandonarea Bisericii Catolice şi convertirea sa la Isus Cristos.

Decizia sa şi, mai ales, modul în care a părăsit catolicismul au provocat mare agitaţie în Spania şi la Vatican. „Era noapte atunci când m-am decis să părăsesc Madridul. Tot ce aveam asupra mea erau câteva lucruşoare personale şi un bilet de avion spre Washington D.C. Pe drumul către aeroport l-am sunat pe tatăl meu, pentru a-l anunţa de decizia pe care o luasem şi de faptul că părăsisem biserica. Tatăl meu a izbucnit într-un acces de furie şi m-a numit „câine necredincios", spunându-mi că sunt o ruşine pentru întreaga familie, după care a închis telefonul. Auzind acestea, m-am simţit foarte deznădăjduit căci nu mă aşteptam la o asemenea reacţie din partea tatălui meu.

„Să nu vă închipuiţi că am venit să aduc pacea pe pământ... (Matei 10, 34-38)"

în ciuda tuturor celor întâmplate, resimţeam doar admiraţie şi pietate faţă de modul în care a procedat Dumnezeu în ceea ce mă priveşte. El a avut grijă ca să-mi recuperez paşaportul şi actele în timp util, pentru a putea părăsi rapid şi teafăr Spania. înainte de a mă îmbarca în avion, am sunat-o la telefon pe sora mea mai mică, Măria, care trăia la Londra într-o mănăstire de călugăriţe catolice. Prin voia lui Dumnezeu, centralista mi-a obţinut legătura telefonică cu surioara mea. Când Măria mi-a auzit vocea în receptor, a început să strige disperată: „Alberto, tu eşti? Ooh, Alberto, am încercat să îmi iau viaţa! Ajută-mă, Alberto! ..." şi a continuat să mă implore să o salvez. Am rămas cutremurat auzind cele spuse de către surioara mea disperată. Fiindcă a trebuit să aştept mult timp legătura telefonică cu Londra, am pierdut avionul de Washington. însă deoarece era imperios necesar să părăsesc cât mai repede Spania, m-am prezentat la ghişeu şi am cerut să mi se dea un biletul pentru zborul imediat următor care, întâmplător (!), era ultimul din noaptea aceea, iar destinaţia era ... Londra! Dumnezeu mă trimitea la sora mea, care avea nevoie disperată de ajutor. Numai El putea şti în ce pericol de moarte se află surioara mea. îmi treceau prin minte mii şi mii de gânduri. „Oo, Doamne, ce trebuie să fac acum? Mă simt total neputincios şi descurajat, iar avionul meu spre Washington a plecat deja. Totul este o harababura acum! Ce voi face singur-singurel la Londra?! Să rămân oare lângă Măria? Doamne, ajuta-mă, te implor!"

Pentru a nu sta degeaba, am intrat într-o cabină telefonică şi am început să sun la toate bisericile protestante din Londra, însă nu am reuşit mare lucru. Am reuşit totuşi să contactez o mică comunitate baptistă din Londra şi se pare că am avut noroc, deoarece, la sosirea mea pe aeroportul din Londra, am fost aşteptat de câţiva membri ai comunităţii respective, care m-au condus cu maşina la mănăstirea unde locuia sora mea, Măria. Mă înţelesesem cu fraţii baptişti că, dacă nu ieşeam din mănăstire într-o oră, ei promiteau că vor pătrunde înăuntru şi mă vor salva, într-un fel sau altul.

Uşa mănăstirii mi s-a deschis şi am intrat înăuntru. „Sunteţi părintele Rivera?" - m-a întrebat Maica Stareţă. Eu am confirmat, iar stareţa a continuat: „Măria mi-a povestit multe despre Dvs. Ea spune că sunteţi un preot foarte devotat şi nestrămutat în credinţa". (Mi s-a părut totuşi că stilul de vorbire al Maicii Stareţe părea oarecum fals şi forţat, aşa că am întrebat-o direct dacă aflase ca eu tocmai am părăsit Biserica Catolică, însă ea nu a vrut să discute acest aspect.)

„Ştiu că aţi venit aici ca să o vizitaţi pe sora Dumneavoastră, Măria. Regret însă să vă spun că ea este mult prea bolnavă pentru a vă putea primi." Eu am răspuns: „Eu sunt în drum spre America şi am făcut escala aici tocmai pentru a o vedea pe sora mea." „Părinte, vă rog să mă înţelegeţi şi să mă scuzaţi, dar nu vă pot permite să o vedeţi pe Măria. Eu trebuie să respect regulile de conduita interna din mănăstire şi nu pot acţiona de capul meu. Aşa cum ştiţi foarte bine, aceasta este o mănăstire de maici şi doar preotul de spovedanie are acces la măicuţe," îsi motiva ferm Maica Stareţa refuzul de a-mi permite vizitarea surorii mele. Eu însă nu doream să cedez: „Cu permisiunea Dvs., insist totuşi să o

văd. Maica Stareță, vă rog imperios să mă conduceți la sora mea!"

Nimănui nu îi este permis să intre în contact oricând dorește cu maicile, însă, în cazul meu, convorbirea telefonică pe care o avusesem în prealabil cu Măria mi-a fost de mare ajutor.

„Voi rămâne aici oricât este necesar, până când veți binevoi să mi-o aduceți pe Măria. în caz contrar, voi lua încerca să iau legătura cu ea pe cont propriu, cu tot respectul pentru Dvs." - am continuat eu, ferm pe poziție. „Părinte, atunci nu îmi rămâne alta soluție decât să chem poliția." Știam prea bine ca Vaticanul îi alertase deja pe toți arhidiaconii despre evadarea mea și ca aceștia luaseră între timp toate măsurile de urgență pentru a mă găsi. Dacă Maica Stareță ar fi știut lucrul acesta, i-ar fi informat pe arhidiaconi înaintea poliției. „Vă rog să nu mai îmi spuneți „părinte", deoarece nu mai sunt în serviciul bisericii de la Roma, ci un simplu păcătos care s-a pocăit. Mi-e pur și simplu indiferent ce veți face acum, eu nu voi părăsi acest loc inainte de a-mi revedea sora." „Știu că nu mai sunteți ceea ce ati fost în trecut, însă trebuie să terminăm odată pentru totdeauna cu aceste erezii și comportamente eretice, lată, părinte, ce voi face în continuare." Maica Stareță chema imediat alte maici în ajutor: „Dragi surori, vă implor, nu-l lăsați pe acest om să pătrundă pe această ușă. în acest răstimp, eu voi chema gărzile scoțiene." „Prea bine, atunci eu voi rămâne până sosește poliția" - am răspuns eu neînduplecat.

După circa o jumătate de oră, în locul gărzii scoțiene sosi poliția metropolitană (?). (Observație: era vorba ori de poliția londoneza oficială, ori miliția „metropolitană" = gărzi ale mitropolitului sau arhiepiscopului). Maica Stareță spuse: „Acest bărbat susține că este preot și a reușit să intre sub pretexte mincinoase în aceasta mănăstire." „Această este o acuzație foarte gravă, domnule", răspunse ofițerul de poliție. Măicuțele începură să strige la unison, încercând să îl convingă pe ofițerul de poliție că eu sunt un om foarte rău: "O, Doamne, vă rugăm să ne apărați de acest om foarte rău!" Maica stareță spuse extrem de surescitată: "Vă rog să îl luați pe acest bărbat cu Dumneavoastră și să îl închideți. Ne-a amenințat că ne va face rău."

(Poate oare acționa o călugăriță contra unui preot? Călugărițele sunt legate prin jurământ să se împotrivească până și Papei dacă acesta acționează contra credinței catolice.)

în ciuda acuzațiilor ce mi se aduceau, am rămas calm. „Nu este nimic adevărat. Nu am amenințat niciodată pe nimeni și, mai cu seamă, nu am agresat fizic pe nimeni niciodată. Poftiți aici documentele mele, eliberate de către Arhidiaconatul din Madrid, prin care mi se permite să vizitez această mănăstire," am răspuns eu. „Da, perfect, însă, din păcate, nu cunoaștem deloc limba spaniolă. Dar aici văd ștampila Dvs., care atesta că sunteți încă preot, este adevărat?" întreba ofițerul de poliție. „Nu, nu mai sunt preot, în orice caz nu mai slujesc sistemul romano-catolic." Le-am povestit apoi polițiștilor prin ce evenimente trecusem și cum l-am regăsit pe Cristos. Iar întâmplarea fericită a făcut ca ofițerul de poliție respectiv să fie un om convertit la credința adevărată în Domnul Iisus, precum și un mare iubitor și cunoscător al Bibliei. Astfel, polițistul s-a situat instinctiv de partea mea, grație Domnului.

„Eu nu am pătruns cu forța în acest așezământ, ci am venit doar să îmi vizitez sora care este călugărița aici. Sora mea este foarte bolnavă și nu mi se permite să o văd." Ofițerul de poliție o întreba pe Maica stareță ce anume îi lipsea surorii mele. „Ea nu este cu adevărat bolnavă," ezita stareță. „Dr. Rivera, sora Dumneavoastră dorește să vă vadă?" - mă întreba ofițerul de poliție. „Da, am vorbit cu ea în prealabil la telefon și mi-a cerut să o ajut."

Maica stareță se enerva și striga: „Minte. Măria - sora dânsului - nu are voie să folosească nicidecum telefonul aici... vreau să spun că ... acest domn dorește să o vadă pe sora dansului și să discute cu ea ... și va cere permisiunea pentru acest lucru." Maica stareța încerca astfel să scape de polițiști, însă eforturile sale nu avură succes. Pur și simplu, stareță nu dorea ca cineva să se întâlnească cu Măria.

însă prin încăpățânarea mea și a ofițerului de poliție, am reușit să o înduplecam într-un final să ne permite accesul la Măria. Când ușa de metal de la chilia Măriei se deschise, am fost izbiți de un miros pătrunzător de moarte. Nu îmi venea să îmi cred ochilor când am zărit-o pe sora mea. Biata de ea arăta groaznic. Micuța și nevinovată mea sora era numai piele și os și nu cred că avea mai mult de 30 de kilograme. Veșmintele sale erau pline cu pete oribile de sânge închegat, iar spatele sau era o rana deschisă, înfiorătoare și plină cu puroi, generată de bătăile autoflagelante cu biciul.

(în anumite ordine religioase - spre exemplu Opus Dei - bătăile autoflagelante sau cele executate de către alte persoane reprezintă o normă disciplinară standard pentru călugărițe și călugări. „Amorțirea cărnii și uciderea simțurilor" este o practică a doctrinei romano-catolice, fiind justificată prin argumentul că mântuirea nu poate fi obținută doar prin credință, ci și prin durere și suferința fizică. Dogma catolică susține că biciuirea (autoflagelarea sau flagelarea consimțită) reprezintă o cale de a scurta timpul petrecut în purgatoriu.) (Efeseni 2, 8 + 9)

Văzând-o pe surioara mea în

halul acela, primul meu gând a fost că murise. „Măria!... Măria!... mă auzi?" - am strigat cu disperare. Spre ușurarea mea, am auzit-o sughițând ușor și am văzut că se mișca cu mare greutate. Datorită duhorii pătrunzătoare a puroiului, aproape că leșinasem. Am chemat-o pe nume de mai multe ori și am întrebat-o ce i se întâmplase, spunându-i că are nevoie neapărat'de un medic. „Nu, Alberto, nu ... singurul lucru care îmi face rău este propria-mi slăbiciune și răutate sufletească. Merit cu prisosință pedeapsa cu moartea." Am întrebat-o aproape plângând de ce dorea să se autopedepsească? „Fiindcă sunt nedemnă să primesc sacramentele, deoarece nu sunt o persoană de încredere și de aceea mă spovedesc în fiecare dimineață și seară. în fiecare zi mă simt mizerabilă și murdară. Nu mai am nicio speranță, Alberto. Sunt atât de disperată ... deoarece El a suferit pentru mine, așa trebuie și eu la rându-mi să sufăr pentru El. El este soțul meu (în acel moment își ridica privirea spre crucifix). M-am căsătorit cu Christos și trebuie să mor pentru El." în tot acest timp, ea ținuse crucifixul strâns în mână. I-am răspuns: „Măria, asta este o blasfemie contra iubitului nostru Domn Iisus. Singura lui mireasa este mulțimea de credincioși adevărați și un lucru e sigur: aceasta instituție (Biserica Romano-Catolica) nu face parte dintre aceștia." însă Măria dori să sărute crucifixul, „îți spun, Măria, în numele lui Dumnezeu ... încetează cu acest obicei. Aceasta cruce nu te poate ajuta defel. Aceasta cruce a murit, iar omul de pe ea nu este Iisus Christos." (Biblia ne spune că, la crucificarea lui Iisus, a fost bătuta în cuie o placă de lemn pe cruce, pe care era inscripționat : INRI - regele iudeu ...)

Pilat însă a adăugat și el o inscripție pe cruce: Iisus Nazariteanul, regele iudeilor, (Ioan 19,19)

Dicționarul Webster's ne explică faptul că INRI înseamnă „Jesus Nazarenius, RexJudaaeorum", însă în latina clasică a ordinului iezuit înseamnă cu totul altceva:

-1 = Iusteum

- **N** = necar

- R = reges

-1 = impios

Adică, „este justificat să distrugem regii și conducătorii necredincioși, și este drept să distrugem regii și conducătorii protestanți."

Crucificarea lui Iisus aduce iertarea și viața. însă crucifixul reprezintă un simbol iezuit al răzbunării și urii.

Maica stareță striga atunci, „Părinte Rivera, lăsați-oîin pace !", iar măicuțele din spatele ei îi țineau isonul și strigară „Da, privește la crucifix, Măria ! Măria, regina cerurilor, ajută-ne !"

Eu am răspuns: „Acest obiect est unealta diavolului. Ooh, Doamne, pogoară asupra noastră lumina înțelegerii. Striga numele lui Iisus Christos. Doar El singur este tărâmul mântuirii. Dacă te rogi acum la Iisus și îi ceri iertarea păcatelor și dacă te lepezi de toate aceste minciuni sfruntate vei fi salvată. Prin sângele pe care l-a vărsat pentru tine pe cruce, ești mântuită." „Alberto, dar oare îmi va asculta ruga?" „Cu siguranță, draga Măria, încrede-te în cuvântul Sau și mergi la El, așa cum ești."

Lăudat fie Domnul, surioara mea făcu întocmai cum i-am spus. (Biblia nu este recunoscută în Catolicism ca fiind singurul cuvânt al lui Dumnezeu. Pentru Biserica Catolică, Cuvântul lui Dumnezeu este constituit din:

- Tradiție

- Magisterium (învățăturile emise de către autoritatea instituționala a bisericii, adică dogma)

-în fine, Biblia.

Toate aceste trei componente constituie împreună Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu.

Măria accepta salvarea și m-a rugat să o scot din mănăstire, pentru a putea să îl slujească în sfârșit pe Domnul Iisus așa cum se cuvine, „în sfârșit, sunt eliberată", spuse Măria cu mare ușurare. „Nimeni nu mă poate acum împiedica să o iau pe sora mea din acest loc oribil", am rostit eu cu hotărâre. „Aceasta este răpire, o luați cu dumneavoastră împotriva voinței ei," tipa Maica stareță îngrozită. Polițiștii erau stupefiați de evenimentele la care asistau. „Cum este posibil ca aceste lucruri să se întâmple în Anglia secolului XX ? Dr. Rivera, doriți să o arestăm pe această femeie ? Puteți depune plângere contra dânsei și o luam imediat cu noi. Măria este martorul cel mai important și credibil în această afacere neverosimilă." Am răspuns imediat: „Dumnezeu va avea grijă de dânsa și de acest stabiliment." Măicuțele începură să strige pline de ură: „Să fiți blestemați ! Rivera este al doilea luda, care îl trădează acum pe sfântul nostru părinte, Papa de la Roma. Rivera va da cu siguranța socoteală !"

Imediat am luat-o pe Măria și am dus-o la un medic. în urma acestor întâmplări, numele meu a fost înregistrat pe „lista neagră" a Vaticanului, cea a persoanelor condamnate practic la moarte pentru trădare. însă Măria scăpase de acel chin înfiorător și era în sfârșit în siguranța. Ea a fost apoi luata în găzduire de către o familie de protestanți foarte credincioși, care au îngrijit-o cu multă dragoste până s-a însănătoșit. Eu, în schimb, mă confruntam până acum cu un viitor incert și întunecat, deoarece știam că sunt căutat. Dumnezeu îmi deschisese ușile pentru a-mi putea câștiga existența și pentru a fi în stare să îmi întrețin sora. Măria s-a însănătoșit deplin până la urmă și s-a căsătorit în cele din urmă cu un lider protestant foarte respectat.

După căsătorie, sora mea Măria a călătorit cu soțul ei în Canada și am pierdut definitiv legătura cu ei. Practic, ea a dispărut pentru totdeauna din viața mea. După cum am descoperit ulterior, soțul ei se dovedise a fi un „fals frate", adică un catolic înfiltrat din rândurile așa-numitului ordin columbian al cavalerilor (probabil, o organizație francmasonă).

Sunt convins că sora mea Măria este moartă, nu îmi mai fac nici un fel de iluzii, sau a nimerit iarăși într-o mănăstire catolică unde i s-a spălat din nou creierul. în orice caz, nu am mai auzit niciodată nimic despre ea până în prezent.

La Vatican, toată suflarea era pe urmele mele însă, deoarece eram o persoană care știa prea multe despre ei, eram considerat un risc potențial prea mare pentru instituția catolică. Toata lumea din cetatea papala primise instrucțiuni ferme să mă aducă la tăcere prin orice mijloace. Am aflat între timp despre o anume discuție ce a avut loc la Vatican, unde s-a pus și s-a discutat întrebarea: „Ce șanse are Rivera să rămână în viață?". Răspunsuri unanime: „Nu are nici cea mai mică șansă!" „Vom face presiuni puternice asupra guvernului englez și îi vom convinge să nu îi acorde drept de ședere și de muncă în Insulele Britanice. îl vom informa pe consulul spaniol de la Londra să ia toate măsurile necesare pentru a fi extrădat în Spania. Cum vom proceda dacă protestanții îi vor sări în ajutor? Le vom comunica faptul că persoana a părăsit teritoriul spaniol, fiind urmărit de organele statului pentru că a delapidat un milion de dolari, a trăit în concubinaj cu o femeie care se ocupa cu aceleași escrocherii ca și el și, cel mai important aspect, faptul că nu a fost niciodată preot." „Nu", a răspuns unul dintre participanții la discuție, „... îi vom alerta pe oamenii noștri din cadrul mișcării ecumenic-carismatice și astfel ne vom asigura că persoana nu își va mai găsi niciodată un loc de refugiu pe aceasta planetă." „însă nu îl vor ajuta necondiționat toate bisericile protestante libere (nota: biserici în care catolicii nu reușiseră să își înfiltreze spioni) ?" Răspuns: „Nu exista prea multe astfel de biserici în lume. E absolut sigur că aceste biserici îl vor ajuta, deoarece sunt solidari în concepții și credința cu persoana. Chiar dacă aceste biserici sunt puține, ele sunt de temut pentru forța pe care le-o conferă credință fanatică în Christos. Și, să nu uităm, părintele Rivera este deja unul de-al lor." Părintele Dominic, membru al Sfântului Conciliu, a propus câteva soluții concrete pentru problema aceasta. „Dragi colegi, propun să ordonăm uciderea părintelui Rivera. Avem la Londra un om de-al nostru care așteaptă doar instrucțiuni și ordinul final. Atentatul ar urma să aiba loc în interiorul unei congregații protestante. Avem mai multe alternative de acțiune: otrăvirea prin hrană sau băutură, un accident rutier, o eroare medicală în spital sau o eroare a unui medic în cursul tratamentului. în concluzie, nu existe motive să nu reușim, ținând cont de opțiunile de care dispunem. Singura condiție de reușita este de a acționa rapid, înainte ca persoana să prindă de veste. Nu uitați, omul nostru de la Londra a depus jurământul de credință."

Jurământul iezuit reprezintă un jurământ cu totul special, pe care îl depun doar membrii din ierarhia superioară a ordinului. Persoanelor care se afla sub acest jurământ li se încredințează misiuni speciale în cadrul instituțiilor religioase, guvernelor, forțelor militare, cercurilor universitare și academice, în spitale și clinici, în medii de afaceri, învățământ, industrie și economie, practic în toate sectoarele de activitate umană.

Acești oameni sunt extrem de periculoși. Eram conștient de acest lucru, întrucât eu însumi fusesem unul dintre ei. Atâta timp cât m-am aflat sub jurământul iezuit, nici măcar propria-mi familie nu era în deplină siguranță în fața mea. în continuare voi prezenta o copie autentică a unui astfel de jurământ:

„Rit de inițiere în îndatoririle ordinului iezuit și jurământul suprem iezuit de supunere și credință" (jurământul acesta este depus de către membrii inferiori ai ordinului în momentul când sunt avansați la ranguri superioare):

Superiorul rostește următoarele cuvinte: „Fiul meu, până acum ai învățat să te prezinți lumii într-un mod total diferit față de propriul tău sine. Te afli pretutindeni dar, în realitate, nu te afli nicăieri. Ești catolic între catolici, însă pentru frații și surorile tale ești un spion. Nu te încrezi în absolut nimeni și nu te bazezi pe nicio persoană în lumea asta. Printre reformați ești reformator, printre hughenoți ești hughenot, printre calviniști ești calvinist iar printre protestanți ești protestant. Câștigi încrederea celorlalți oameni care au disensiuni cu Biserica Catolică, predici cu entuziasm și competența în cadrul adunărilor acestor comunități din afara sistemului catolic și îți manifești permanent oprobiul și dușmănia față de sfânta noastră religie și Papă. Te umilești până într-acolo încât vei deveni evreu printre evrei. Toate aceste acțiuni le înfăptuiești în numele și beneficiul ordinului nostru sfânt, în calitate de soldat credincios și supus aflat în slujba ordinului și al Papei, pentru a obține informații esențiale și secrete, inaccesibile oamenilor obișnuiți. Ai invațat să sădești sămânța tainică a dușmăniei și pizmei între țările care trăiesc în pace, cu scopul de a le determina să provoace războaie, violență și

acțiuni soldate cu vărsare de sânge. Atrage statele libere în războaie și revoluții și distruge pe orice cale pacea, colaborarea și prietenia dintre popoare; subminează mai ales bunăstarea și civilizația acelor popoare care dețin un înalt grad de cultură, precum și performanțe deosebite în știința și artă.

Fii de partea soldaților. Lucrează și colaborează strâns cu frații iezuiți de pretutindeni, Infiltrați la rându-le în comunitățile și organizațiile pe care dorim să le distrugem. De asemenea, acționează în mod deschis contra persoanelor și organizațiilor cu care ești în consens.

Doarîn acest mod putem aduce bisericile dușmane în situația de a purta negocieri de pace în condițiile cele mai nefavorabile. Scopul scuză mijloacele. Ai învățat, de asemenea, ce fel de misiuni au de îndeplinit spionii și ești expert în a culege toate informațiile și datele necesare. Câștigă încrederea familiilor protestante și a ereticilor din toate clasele sociale: bancheri, oameni de afaceri, juriști, învățători și profesori, judecători, parlamentari, primari, consilieri municipali și funcționari publici, muncitori și specialiști. Trebuie să devii indispensabil oamenilor și ești obligat prin jurământ să înfăptuiești necondiționat toate dorințele și ordinele Papei, părintele nostru sfânt pe care îl slujim până la moarte.

Ca neofit neexperimentat (preot recent hirotonisit) și ca adjunct al episcopului, a trebuit să înveți foarte multe și ai primit instrucțiuni specifice de acțiune. în calitate de preot de confesional, nu ai fost încă pregătit pentru a conduce în lupta armata lui Ignațiu de Loyola. La timpul potrivit, tu trebuie sa devii un instrument de pedeapsa. In acest domeniu nu poate lucra cineva care nu și-a sfințit munca în prealabil cu sângele ereticilor. Nimeni nu poate fi mântuit fără vărsare de sânge.

Prin urmare, înarmează-te și asigură-ți salvarea. Vei depune din nou jurământul de preot și de supunere față de ordinul al cărui membru ești, și vei repeta următoarele după mine:

„Eu, ..., în fața Dumnezeului Atotputernic, a Sfintei Fecioare Măria, a Sfântului Ioan Botezătorul, în fața Sfinților Apostoli, a Sfinților Petru, Pavel și a celorlalte gazde cerești, jur să duc un război nemilos - în orice situație și circumstanța, în mod public și secret - contra tuturor ereticilor și protestanților, așa după cum am fost instruit și învățat. îi voi alunga pe dușmanii credinței de pe pământ și nu voi avea nicio îndurare sau milă pentru aceștia, indiferent de vârsta, sex, relații de rudenie sau poziția socială a acestor indivizi. îi voi schingiui pe eretici, îi voi spânzura, îi voi arde pe rug și le voi arde casele, îi voi sugruma și jupui de vii, le voi distruge femeile și le voi ucide copiii, cărora le voi înfige capetele în cuie pe pereți. Voi distruge pentru totdeauna aceasta seminție dezgustătoare a ereticilor și protestanților.

Deoarece aceste fapte nu pot fi realizate în văzul lumii, voi acționa în taină și fără a lua în considerare rangul, poziția socială, autoritatea sau imaginea publică a persoanelor contra cărora voi lupta cu scopul final de a le distruge. De asemenea, nu va conta în ochii mei averea ereticilor sau lipsa acesteia."

Și toate acestea sunt înfăptuite în numele lui Dumnezeu ! După ce am aflat aceste lucruri, este absolut limpede ca sistemul romanocatolic nu mai poate fi în niciun caz numit creștin sau creștinesc. Nu, dacă credem în Biblie !

Și Iisus s-a confruntat la Ierusalim cu o mulțime de religii moarte. Dumnezeu i-a dat lui Moise tabla legilor spre a le păstra și încredința fiilor lui Israel. Cu 400 de ani înaintea nașterii lui Iisus, oamenii religioși au primit acest dar, însă au început ulterior să amestece Legea cu propriile idei, imaginându-și ca aceste idei ar veni direct de la Dumnezeu. însă majoritatea acestor idei păgâne erau cunoștințe secrete ce proveneau din timpurile babilonice, adică erau niște mistere babilonice adoptate. An de an, au fost înglobate abuziv în Lege tot mai multe lucruri gândite sau inventate de mintea omenească, astfel încât în cele din urmă, prin amestecarea necontrolată sau interesată cu tradiții orale și scrise, învățăturile religioase de la Dumnezeu au ajuns de nerecunoscut și nimeni nu mai știa precis care era direcția adevărată.
(1. Timotei 1, 4)

Conducătorii religioși ai evreilor susțineau că doar ei cunoșteau marile taine ale lui Dumnezeu, fapt care avea în urechile oamenilor obișnuiți o rezonanță foarte mistică, așadar era aproape firesc ca poporul să fie extrem de impresionat și intimidat de perceptele religioase și să îi respecte cu umilința pe preoți ca pe autentici trimiși pe pământ ai lui Dumnezeu, Iisus cunoștea jocurile ascunse ale rabinilor și le-a dezvăluit poporului, denumindu-i pe preoții israeliti fățarnici.

Și El îi învăța următoarele: „Feriți-vă de învățătorii care merg cu pași mărunți, care ocupa primele locuri în sinagoga ..." (Mar. 12, 38¬40) (Marc ???)

„Vai vouă, falși învățători și farisei, fățarnici ce sunteți ! ..." (Mt. 23,13-14).

„Vai vouă,..." (Mt. 23, 25)

„Vai vouă, ..." (Mt. 23, 27-28)

Viața lui Iisus și imaginea sa publică au fost permanent în pericol, deoarece și acel sistem religios era foarte avut din punct de vedere material, putând astfel controla totul în societate. Rabinii aveau o influență foarte mare asupra stăpânirii romane. Evreii nu erau doar

sclavii romanilor, ci și sclavii proprii lideri religioși.

Deoarece Iisus și-a dat seama de mașinațiunile și manevrele ascunse ale liderilor religioși, pe care le-a divulgat cu toate prilejurile, scoțând adevărul la lumină, El a devenit astfel prea periculos. În consecință, cei vizați au încercat să îl reducă la tăcere.

Înalții preoți și fariseii au convocat marele consiliu și au spus cu aceasta ocazie: „Ce putem face? Căci acest om face multe semne și, dacă îl lăsam să se manifeste în continuare, toți vor ajunge să creadă în el, iar romanii vor veni și orașul și poporul nostru vor dispărea", (Ioan 11, 47-48)

Iisus a cerut pocăința și lepădarea de vechile obiceiuri. Însă, în zilele noastre, pocăința în suflet și lepădarea de păcat nu mai sunt predate aproape în nicio biserică, școală confesională sau biblică și în niciun seminar. În loc de aceste învățături Cristice, ni se băga acum în cap că am trăi într-un veac de fraternitate și ecumenism. Ni se spune ca bisericile și denominațiile trebuie să se unească sub „Spiritul Sfânt al lui Dumnezeu"; catolici, evrei, protestanți - toți sunt egali în fata lui Dumnezeu - și aparțin toți aceleiași mari familii.

(Observație: în primul rând, suntem cu toții apriori egali în fața lui Dumnezeu-toți oamenii-,însă în credinșa nu. în al doilea rând - în prezent am progresat și mai mult fața de trecut, în sensul că se întâlnesc astăzi la zilele bisericilor mondiale indieni, budiști, adepți ai religiilor naturaliste și animiste de pe alte continente, precum și ezoteriști. Cea mai venerată persoana în prezent, în afara Papei de la Roma, este Dalai Lama din Tibet.)

Observație: acesta este spiritul marii „revelații" și „provocări" ce bântuie în lume astăzi. Se folosește ca pretext o „evanghelie mortală a iubirii", cu ajutorul căreia se câștiga tot mai multe suflete care se vor pierde pentru totdeauna în iad. Această tendință reprezintă o fabuloasă lucrare de disoluție și dezrădăcinare sufletească, pe care o practică în prezent biserica romano-catolică.

„Vai vouă,... „ (Mt. 23, 15)

- Prozelit = nou convertit. în tradiția iudaică, acele persoane care se converteau la iudaism prin prozelitism, adoptând oficial legea iudaică, circumcizia și botezul proseliților.

„Evanghelia iubirii" ne propăvăduiește că „Dumnezeu are nevoie de noi" și susține că lui Dumnezeu nu-i pasă de modul în care trăim, ci doar să ne alăturăm acestei mișcări de evanghelizare și să recunoaștem cu voce tare „Eu cred în Dumnezeu", după care El ne va îmbrățișa și ne va ura bun venit în familia Sa.

Astfel, popoarele sunt mințite cu nerușinare și lăsate să creadă în mod eronat ca toți vom fi salvați în cele din urmă, dacă respectăm condițiile de mai sus. însă nu există nicio schimbare în viața noastră, noi trăim în continuare în aceasta lume pământească care ne iubește pe noi și această falsă veste bună. în acest mod lucrează Satana. Biblia ne spune că până și demonii sau spiritele malefice au credință și tremură de evlavie.

„Dacă mă iubiți, îmi veți urma poruncile ..." (Ioan 14,15)

Iisus nu îmbracă adevărul în glazură de zahăr. El îl iubește pe om și nu încearcă să îl ducă în rătăcire. Mărturisiți cu pocăința că viața voastră de până acum v-a făcut numai rău și că vă lepădați de păcat de-acum înainte.

Fusesem condamnat la moarte și doar Dumnezeu Cel Atotputernic mă putea proteja și salva de la pieirea fizică.

La Londra am fost înjunghiat în stația de metrou, iar în Irlanda am fost atacat de persoane înarmate aparținând IRA (Armata Republicană Irlandeza, dușman crâncen al protestanților, și în special al protestanților englezi, se află sub controlul iezuiților.)

În America mi s-a turnat otrava în mâncare în timpul unei ședințe de rugăciuni. S-au tras focuri de arma asupra mea în cel puțin cinci ocazii, iar cu cinci ani în urma Satan a organizat un atentat foarte mișelesc asupra vieții mele. Iată amănuntele acestui atentat: un medic stomatolog creștin, care era un membru foarte activ al mișcării „Evanghelia iubirii", trebuia să îmi facă o intervenție chirurgicală maxilofacială.

Am fost anesteziat și mi s-a practicat o gaură în coroana într-unui dintre dinții de pe maxilarul superior pentru a mi se extrage nervul. în timpul operației de găurire s-a rupt capătul burghiului și medicul dentist, în loc să extragă vârful burghiului rămas implantat în coroana dentară, l-a acoperit cu o coroana din porțelan, fără să îmi spună nimic despre acest incident. Sunt absolut convins ca medicul dentist a lăsat intenționat în cavitatea mea bucală bucată metalică a burghiului rupt, în speranța că voi suferi ulterior o infecție maxilară sau cerebrală sau chiar o otrăvire a sângelui. însă Domnul m-a păzit timp de doi ani de zile. Cu ceva timp în urmă m-am dus iarăși la acest „fals frate" pentru a-mi trata un dinte. în loc să îmi plombeze dintele respectiv, dentistul mi-a pulverizat o substanță chimică pe gingie.

Soția mea - avea să-mi povestească ulterior acest lucru - era în camera de așteptare și a observat cum asistenta medicului a trecut pe lângă ea, purtând pe brat pardesiul meu. în mod firesc, soția mea a întrebat-o cât timp va mai dura tratamentul meu, moment în care asistenta a încremenit și i-a spus: „Soțul Dvs. se afla pe moarte".

Acea otravă ar fi trebuit să func- : c-ezede-abia când urma să ajung acasă, însă ea si-a produs efectele **Tiediat** şi am leşinat în scaunul stomatologic. Soţia era turbată de furie şi urla la medicul stomatolog, .asaţi-l în pace, ne ocupam noi *ze* soţul Dvs.," a răspuns atunci dentistul. Tensiunea mea sanguină scăzuse aproape până la zero, 'nsă treptat am reuşit să îmi revin. Soţia mea insista să mă transporte la maşină, însă dentistul încerca să o împăciuiască: „Liniştiti-vă, ca dracul nu e chiar aşa de negru. Soţul Dvs. doar s-a speriat puţin. Duceţi-l acasă şi îşi va reveni cu siguranţă." Ajuns acasă, m-am prăousit in baie din cauza slăbiciunii fizice. Nervii şi muşchii îmi cedaseră. Atunci am realizat ca fusesem ccrăvit cu bună-ştiinţă. Eu însumi, *oe* vremea când eram iezuit, folosisem asupra altor persoane aceste substanţe care acţionau asupra î sternului nervos şi devenisem chiar foarte competent în otrăvuri si utilizarea acestora.

Roma aproape că mă biruise. Soţia mea a sunat la telefon foarte mulţi prieteni creştini de-ai noştri din America şi Mexic, ca să se roage pentru mine. Ea le-a spus tuturor: „Alberto a fost otrăvit.

Rugaţi-vă pentru el." Dumnezeu a auzit aceste rugi şi m-a salvat de la o moarte sigură.

Aveam dureri îngrozitoare, faţa mi se umflase şi era oribil de desfigurată. M-am dus la un alt denrst, care mi-a făcut o radiografie = dntele bolnav şi mi-a mărturisit: .Doctore Rivera, îmi este imposibil să c e d ceea ce văd pe radiografie. E w ' e a periculos şi nu mă încumet *r= :-=:ez* asa ceva. Te voi trimite la specialist de încredere." Dentisce-rificase pe filmul radiografiei vârful burghiului rupt şi o infecţie "eobişnuită. Acest specialist la care am ajuns a încercat să-mi extragă : - g ngie bucată din burghiul rupt, "-să fără succes, iar infecţia mi s-a extins în obraz. Dentistul specialist a trebuit să intervină chirurgical şi mi-a practicat o incizie în obraz pentru a-mi chiureta puroiul, operaţie care s-a dovedit foarte dureroasă.

Din cele ce v-am istorisit, v-aţi putut da seama ce falşi erau aceşti „fraţi" întru credinţă şi de ce nelegiuiri erau în stare pentru a-şi atinge scopurile. Despre ei, Sfântul Pavel spunea: „...." (2 Corinteni 11, 26) si „..." (Galateeni 2, 4).

Iuda Iscarioteanul a fost un frate la fel de fals şi ipocrit, Iuda a fost un om foarte religios, a predicat, a făcut miracole şi a alungat demonii, a petrecut trei ani în compania intimă a lui Iisus, pentru ca în final să îl trădeze şi să îl vândă pe Cristos. Nimeni nu a bănuit vreodată că Iuda fusese un un intrus, un spion, care a luat în taină legătura cu preoţii şi învăţaţii iudei. Aceştia l-au plătit apoi pe Iuda pentru a le sprijini acţiunile, Iisus însă ştia ca preoţii şi învăţaţii acţionau pe ascuns contra lui şi a discipolilor săi şi le-a mărturisit acestora: „..." (Matei 10, 34), „..." (Matei 10, 22) si „..." (Filisteni 1, 29). Aceasta tema nu mai este dezbătută în marea majoritate a comunităţilor.

într-o noapte întunecată, momentul când cel mai important dintre falşii fraţi ai lui Christos i-a dat Lui sărutul morţii a reprezentat semnalul pentru ca soldaţii să-L aresteze.

Observaţie: mafia foloseşte acelaşi simbol al trădării - sărutul I

După arestare, Iisus a fost dus în faţa judecătorilor, care erau cu toţii corupţi spiritual şi moral. Aceştia ştiau dinainte sentinţa pe care urmau să o pronunţe în cazul lui Iisus.

în secolele următoare, milioane şi milioane de oameni au fost condamnaţi la moarte datorita credinţei lor în Iisus Christos şi în învăţăturile Lui. Şi în prezent, peste tot în lume au loc persecuţii nemiloase asupra credincioşilor adevăraţi.

Astăzi, fiecare creştin care nu face compromisuri şi se leapădă de biserica catolică este preţios. Vaticanul nu va tolera pe nimeni care se va opune ideii de unitate religioasă, aşa zisul ecumenism.

Membrii unui sistem corupt similar l-au vândut şi condamnat la moarte pe Iisus acum 2000 de ani, deoarece ei nu au putut să suporte adevărul învăţăturilor Lui. Iisus ştia că vorbele profeţilor trebuia să se împlinească (Iezechiel 50, 6), (Iezechiel 52,14), (Ioan 3,16).

Toate grupările religioase s-au unit şi L-au respins pe Mesia cel prorocit în Vechiul Testament. Până şi Pilat cel fără de Dumnezeu, guvernatorul roman, a dorit de patru ori să îl elibereze pe Iisus, însă a fost împiedicat de presiunea mulţimii.

Ce spectacol îngrozitor trebuie că va fi la judecata de apoi, atunci când aceşti oameni vor sta în faţa lui Dumnezeu Cel Drept şi îl vor privi în ochi pe Cel pe care l-au trădat şi crucificat I

Alberto Romero Rivera

I.S.S.N.: 2066-4680